ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 203
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2020
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Τι ωραία εποχή που ζούμε!
Ποιος είναι τόσο ηλίθιος που να μην βλέπει
την ολοφάνερη απάτη;
Αλλά και ποιος είναι τόσο τολμηρός που να μην εθελοτυφλεί;
Άσχημος είν' αυτός ο κόσμος κι όλοι θα χαθούμε
άμα σωπαίνουμε όταν αισχρότητες ακούμε.

Σαίξπηρ (Ριχάρδος ο Γ΄, ΙΙΙ. 6)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Στο μέλλον όσα εξελίσσονται στις μέρες μας και θα εξελίσσονται για καιρό, θα καταγράφονται ως τα γεγονότα στα χρόνια της Μεγάλης Πανδημίας του κορωναϊού. Οι ιστορικοί του μέλλοντος θα μιλούν για το μεγάλο σοκ που βίωσε, μαζικά και ταυτόχρονα, σχεδόν το σύνολο του παγκόσμιου πληθυσμού. Πόσες εκατοντάδες ή εκατομμύρια άνθρωποι πέθαναν, αυτοκτόνησαν, τρελάθηκαν ή εξεγέρθηκαν λόγω της πείνας ή του παρατεταμένου εγκλεισμού και της απαγόρευσης των ανθρώπινων επαφών, πόσοι συνελήφθησαν γιατί απλά βγήκαν από το σπίτι τους σ' έναν πλανήτη φυλακή. Αυτοί θα γνωρίζουν, βέβαια, πολλές «λεπτομέρειες», που εμείς ακόμη ίσως δεν τις φανταζόμαστε καν ή προσπαθούμε να τις αναζητήσουμε, έστω, μέσα και από την πιο νοσηρή φαντασία. Μας κλειδώνουν μέσα για το καλό μας, χαρακτηρίζουν «εγκληματία» κάποιον, έστω, επειδή τόλμησε να βγει μια βόλτα στον ήλιο ακόμη και δίχως να έρθει σε επαφή με κάποιον άλλον. Η λοβοτόμηση του παγκόσμιου πληθυσμού προ των πυλών. Κάθε άνθρωπος μετατρέπεται σε δυνητικό εχθρό, σε μολυσμένο, σε μεταλλαγμένο είδος που απαγορεύεται να συναναστρέφεται με τους ομοίους του.

Η έλευση των μηχανών δεν βρίσκεται στο μέλλον βρίσκεται ήδη στο παρελθόν. Οι μηχανές, άλλωστε, δεν μολύνονται και δεν μολύνουν, δεν κολλάνε τον ιό, μπορούν να προσφέρουν υπηρεσίες με ασφάλεια, κάθε είδους υπηρεσίες. Οι άνθρωποι απαγορεύεται να αγγίζονται, να έρχονται σε επαφή, ακόμα και να κοιτιούνται δίχως ενοχές, όσοι το κάνουν εγκληματούν και θα πρέπει να τιμωρούνται ολοένα και πιο σκληρά. Αποστάσεις, όλα να γίνονται από απόσταση, μέσα από οθόνες, μέσα από πλαστικά κουκούλια, αποστείρωση, διαρκή αποστείρωση, πλαστικά γάντια και μάσκες, δίχως πρόσωπο, δίχως χαμόγελα, δίχως γκριμάτσες στα σκοτεινά, για το καλό μας. Και στο βάθος η νέα παγκόσμια διακυβέρνηση επί αμέτρητων πτωμάτων, δίχως προφάσεις δίχως δισταγμούς.

Να βγούμε στο φως, το σκοτάδι μόνο τις ύαινες βοηθά, και τα τσακάλια. Να περιγελάσουμε τον τρόμο. Καμμιά εμπιστοσύνη στους χθεσινούς χασάπηδες που ντύνονται την προβιά του αμνού και του σωτήρα. Να στείλουμε από τώρα το μήνυμα στους ιστορικούς τού μέλλοντος: **δεν θα μας τελειώσουν**. Κοπιάστε, λοιπόν...

Απρίλιος 2020

Ούτε ελεύθεροι, ούτε πολιορκημένοι

Χωρίς αμφιβολία ζούμε απερίγραπτες στιγμές. Κανείς δεν ξέρει τι γίνεται γύρω του. Αναγκαστικά η πρώτη επαφή με την υλική πραγματικότητα είναι οπτική. Ξαφνικά, από τη μια μέρα στην άλλη, οι πόλεις σχεδόν σε όλο τον πλανήτη αδειάζουν.

Η δυστοπία αυτή θυμίζει την ανήσυχη ερημιά των έργων του Τζιόρτζιο ντε Κίρικο. Το «*Αίνιγμα της Ώρας*» (1911), ο «*Κόκκινος Πύργος*» (1913), η «*Η Μελαγχολία της Αναχώρησης*» (1914) και το «*Διπλό Όνειρο της Άνοιξης*». Το παράξενο σύμπαν του Κίρικο είναι προφανώς μια ψυχοδιανοητική κατάσταση και όχι μια υλική, πραγματική συνθήκη. Έρημοι δημόσιοι χώροι, ο άδειος σταθμός του *Μονπαρνάς*, πλατείες, με τη σκληρή γεωμετρία της πόλης, ρωμαϊκά αγάλματα, απόκοσμες προοπτικές και μια-δύο μικροσκοπικές ανθρώπινες φιγούρες το πολύ.

Η οικεία εφήμερη ερημιά λίγο πριν την αλλαγή του χρόνου, όπου εξαφανίζονται όλοι στα σπίτια τους, λίγο πριν τα μεσάνυχτα, εκτός από τους άστεγους και τα αδέσποτα σκυλιά, είναι η νέα πραγματικότητα, την οποία όλως παραδόξως κοντεύουμε πια να συνηθίσουμε μετά από 2 εβδομάδες απαγόρευσης της κυκλοφορίας.

Δεν θα ξεχυθεί κανείς μετά από λίγες ώρες, γιατί έχουμε απαγόρευση κυκλοφορίας. Τί αστείο είναι αυτό πάλι; Για πόσο παρακαλώ; Επ' αόριστον, όλο τον Απρίλιο οπωσδήποτε, όπως φαίνεται και τον Μάϊο, να μην σας πούμε και τον Ιούνιο και χαλάσουμε τις καρδιές μας. Δε βλέπετε τις εκατόμβες στην Ιταλία και την Ισπανία;

Εξ άλλου δεν αποφασίζετε εσείς για τα μέτρα. Θα κάνετε ό,τι σας πούμε, τελεία και παύλα.

Οι διαταγές είναι σαφείς. Τις παραθέτουμε, γιατί θεωρούμε ότι αποτελούν λογοτεχνικές ψηφίδες σουρεαλισμού.

«*Μένουμε σπίτι, μένουμε ασφαλείς. Αποφεύγουμε τον συγχρωτισμό. Ακολουθούμε τους κανόνες υγιεινής, 3 αποφάσεις, 3 αποφάσεις για την ζωή μας, για τους οικείους μας, για τα παιδιά μας, για τις γειτονιές μας, για τις πόλεις μας, για την πατρίδα μας, 3 αποφάσεις*».

«*Αυτό το Σαββατοκύριακο είναι μία ευκαιρία να δείξουμε την κοινωνική μας ευθύνη: Αφού δεν θα έχουμε καμμία επαγγελματική υποχρέωση, δεν κυκλοφορούμε! Μένουμε στο σπίτι και διαβάζουμε, ακούμε μουσική, βλέπουμε ταινίες, επικοινωνούμε με τους δικούς μας, αυτούς που αγαπάμε. Πάμε για έναν περίπατο ή για τρέξιμο μόνοι. Και σε κάθε περίπτωση αποφεύγουμε τις συναθροίσεις. Απ' όλους εμάς και τη συμπεριφορά μας εξαρτάται, τελικά, αν η κυβέρνηση χρειαστεί να πάρει ακόμα πιο δραστικά μέτρα περιορισμού της κυκλοφορίας*».

Στο εξής επιτρέπονται έξι (6) μετακινήσεις με άδεια. Ο υπεύθυνος πολίτης θα πρέπει να στείλει SMS ή να υπογράψει έγγραφο, στο οποίο θα αναφέρει το ονοματεπώνυμο, τον τόπο κατοικίας και τον τόπο εργασίας τού εργαζόμενου, καθώς και το ωράριο προσέλευσης και αποχώρησής του αν πρόκειται για εργασία. Όταν είναι έξω θα κρατάει αποστάσεις 2 μέτρων από τους γύρω του. Να μην τους κοιτάζει καν. Να περιμένει υπομονετικά στις ατελείωτες ουρές, στην τράπεζα, στο σουπερμάρκετ, στο φαρμακείο.

Η αστυνομική ταυτότητα και η βεβαίωση ανά χείρας. Τακτική απολύμανση. Καθαριότητα απόλυτη. Μόνο τα μάτια να φαίνονται πίσω από τη μάσκα. Αν θέλει μπορεί να πάρει ακόμα ένα (*1*) *άτομο μαζί του για συντροφιά αλλά απόσταση 1,5 μέτρα παρακαλώ*. Social distancing λέγεται. Τις άλλες ώρες θα κάθεται σπίτι, σε αυτό το χαζοροζουλί ζωγραφιστό σπιτάκι της κρατικής ρεκλάμας με τα κωνοφόρα γύρω-γύρω (κλεμμένο από μια αφίσα στο Τέξας), θα ακούει στις 6 κάθε απόγευμα τον συναισθηματικό και γλυκούλη κύριο *Τσιόδρα* να απαγγέλλει τις ***κρατικές Αλήθειες*** για την επιδημία.

Πόσο δάκρυ κορόμηλο κύλησε όταν βούρκωσε ο κύριος Τσιόδρας εξηγώντας ότι κινδυνεύουν κυρίως οι παππούδες και οι γιαγιάδες από την ίωση. Όλοι αγαπάμε ή αγαπούσαμε τους παππούδες και τις γιαγιάδες. Όση αντιπάθεια μπορεί να προκαλεί ο βλοσυρός ***συνταγματάρχης Χαρδαλιάς***, που αναγγέλλει τα μέτρα και τις απαγορεύσεις, τόση γλύκα και εμπιστοσύνη προξενεί αυτή η μουσίτσα. Πολλοί είναι έτοιμοι να πέσουν ακόμη και στη φωτιά αν το ζητήσει ο κύριος Τσιόδρας.

Μετά αν θέλει ο υπεύθυνος πολίτης (και για το καλό του, ΝΑ ΘΕΛΕΙ) μπορεί να πληροφορείται ποιός διάσημος αρρώστησε από την ίωση και τις αναλυτικές συστάσεις από τα ΜΜΕ. Δελτίο καιρού δεν χρειάζεται. Κανείς δεν χρειάζεται περιττές πληροφορίες. Επιτρέπεται ο προαυλισμός στο μπαλκόνι χωρίς άδεια των αρχών.

Οι Ιταλοί τραγουδούν από τα μπαλκόνια, ανεβάζουν θεατρικές παραστάσεις και περφόρμανς τον πληροφορούν τα εγχώρια ΜΜΕ. Ο αρχιτέκτονας *Ανδρέας Κούρκουλας* παρατηρεί εύστοχα ότι μετά από αρκετά χρόνια τα έρημα μπαλκόνια αποκτούν ζωή, γίνονται πάλι το κατώφλι του παλιού ισόγειου σπιτιού. Διότι οι κάτοικοι των ελληνικών πόλεων ήταν πολύ πριν κλεισμένοι στα σπίτια τους χωρίς επαφή με τον έξω κόσμο.

Η κοινωνικοποίηση γινόταν εδώ και χρόνια μέσα από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και τον προαυλισμό στις απειράριθμες καφετέριες, που ξεφύτρωσαν στα χρόνια της κρίσης, κυρίως για τις νεότερες ηλικίες. Τώρα τούς πείραξε ο εγκλεισμός;

Θα αναρωτηθείτε ίσως, γιατί τα ΜΜΕ δεν λένε στον υπεύθυνο πολίτη ότι πολλοί ιταλοί έχουν αρχίσει να μπουκάρουν στα σουπερμάρκετ λόγω Πείνας; Στον ιταλικό Νότο, αναμενόμενο. Ο «υπεύθυνος» πρέπει να χειροκροτεί από το μπαλκόνι του το Κράτος κατ' εντολή της *Πρώτης Κυρίας* και να πιστεύει ότι αυτό το Κράτος έχει φροντίσει γι' αυτόν, ότι θα του λύσει το πρόβλημα της πείνας και αν αρρωστήσει από την πανδημία θα βρει φροντίδα στο σύστημα υγείας. Και όλα πάνε ρολόι, η κατάσταση βαίνει καλώς.

Ακόμα και ο *Τζώρτζ Όργουελ* θα είχε εκνευριστεί με τέτοιες καταστάσεις, όταν δακτυλογραφούσε από το κρεβάτι του –λόγω εξάντλησης από τη φυματίωση– το «***1984***».

Φόβος, πειθαρχία και «ατομική ευθύνη»

Δεν μπορούμε παρά να μείνουμε με το στόμα ανοιχτό με την προσαρμοστικότητα όλων των κοινωνιών –μηδέ εξαιρουμένης και της ελληνικής– στη νέα αναγκαστική συνθήκη. Ο θρύλος του «*χαλαρού και απείθαρχου*» Έλληνα μπροστά στην εξουσία δεν επαληθεύτηκε γι' ακόμα μια φορά. Ποιά ***απειθαρχία***; Μπροστά στο ***Φόβο***, ακόμα και οι παραδόπιστοι μαγαζάτορες, που θέλουν να βγάλουν από το λύκο

συνέχεια στη σελ. 4

LUPUS DENTIS, TAURUS CORNIS:
Ο ΛΥΚΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ Ο ΤΑΥΡΟΣ ΜΕ ΤΑ ΚΕΡΑΤΑ (ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ)

«Ενώ η διοίκηση Trump χρησιμοποίησε την πανδημία για να οπισθοχωρήσει από την παγκόσμια ολοκλήρωση, η Κίνα χρησιμοποιεί την κρίση για να επιδείξει την προθυμία της να ηγηθεί. Ως η πρώτη χώρα που επλήγη από τον νέο κορωναϊό, η Κίνα υπέφερε τρομερά τους τελευταίους τρεις μήνες. Αλλά τώρα αρχίζει να ανακάμπτει, ακριβώς όταν ο υπόλοιπος κόσμος υποκύπτει στην ασθένεια. Αυτό δημιουργεί πρόβλημα για τους Κινέζους κατασκευαστές, πολλοί από τους οποίους ανέκαμψαν και λειτουργούν πάλι, αλλά αντιμετωπίζουν αδύναμη ζήτηση από χώρες που βρίσκονται σε κρίση. Αλλά δίνει επίσης στην Κίνα μια τεράστια βραχυπρόθεσμη ευκαιρία να επηρεάσει την συμπεριφορά άλλων κρατών. Παρά τα πρώτα λάθη που πιθανώς κόστισαν την ζωή χιλιάδων ανθρώπων, το Πεκίνο έχει μάθει πώς να πολεμά τον νέο ιό και έχει αποθέματα εξοπλισμού. Αυτά είναι πολύτιμα περιουσιακά στοιχεία και το Πεκίνο τα έχει παρατάξει με επιδεξιότητα».

Foreign Affairs, Ο κορωναϊός θα βάλει τέλος στην παγκοσμιοποίηση όπως την ξέρουμε; 17-3-2020, HENRY FARRELL καθηγητής Πολιτικών Επιστημών και Διεθνών Σχέσεων στο Πανεπιστήμιο George Washington και ABRAHAM NEWMAN καθηγητής στην Σχολή Εξωτερικών Υπηρεσιών και Διακυβέρνησης Edmund A. Walsh στο Πανεπιστήμιο Georgetown

Ο *Ζακ Αταλί* σύμβουλος του Μιττεράν είχε πει κάποτε ότι ***ο κόσμος εξελίσσεται, όταν επιβάλλονται με το πρόσχημα του φόβου αυταρχικά και ανελεύθερα μέτρα, είτε μέσω δικτατοριών είτε λόγω εκτάκτων συνθηκών από δημοκρατικά καθεστώτα***. Φυσικά και σε κάθε περίπτωση, θα πει κάποιος, σημασία έχει προς όφελος ποίου εξελίσσεται ο «*κόσμος*» και βέβαια σε τι συνίσταται αυτή η «*εξέλιξη*». Στην διαδικασία αυτή σημαντικό παράγοντα αποτελεί η δυνατότητα κάθε εξουσίας να θέτει κάθε φορά τα εύπλαστα, –σύμφωνα με τα εκάστοτε συμφέροντα της–, πλαίσια του ατομικού και του κοινωνικού στιγματισμού, δηλαδή, μ' άλλα λόγια, να ορίζει ποιός συνιστά το «***απόλυτο κακό***» και για πόσο διάστημα θ' αποτελεί τον αποδιοπομπαίο τράγο.

Σύμφωνα με την παραδοσιακή μελέτη της διεθνούς πολιτικής, στο κέντρο κάθε παρόμοιας απόπειρας οφείλει να βρίσκεται το διακρατικό σύστημα, ενώ τα κράτη αναλύονται ως ανεξάρτητες και αυτόνομες οντότητες. Αυτή, ακριβώς, η *κρατοκεντρική προσέγγιση* την δεκαετία του '50 έχει συχνά απεικονιστεί μέσω του λεγόμενου «***μοντέλου της μπάλας του μπιλιάρδου***». Σύμφωνα με το συγκεκριμένο μοντέλο, τα κράτη, όπως και οι μπάλες του μπιλιάρδου, είναι συνεκτικές και αυτόνομες μονάδες, που επιδρούν η μία την άλλη μέσω εξωτερικής πίεσης, δηλαδή όσα κυρίαρχα κράτη αλληλοεπηρεάζονται μέσα στο διακρατικό σύστημα συμπεριφέρονται ως ένα σύνολο από *μπάλες του μπιλιάρδου*, που μετακινούνται και συγκρούονται μεταξύ τους είτε με αφορμή στρατιωτικά ζητήματα είτε ζητήματα ασφάλειας.

Τις δεκαετίες που ακολούθησαν, η ολοένα και αυξανόμενη αλληλεξάρτηση των κρατών, η γιγάντωση των πολυεθνικών, του χρηματοπιστωτικού και τραπεζικού τομέα, των υπερεθνικών οργανισμών, όπως το ΝΑΤΟ, η ΕΕ, οι G8 ή οι G20, ο εξ ίσου σημαντικός ρόλος των ΜΚΟ, αλλά και η δράση πλήθους άλλων μη κρατικών οργανώσεων συμπεριλαμβανομένης, λόγου χάριν, της Αλ-Κάϊντα, έδωσαν το προβάδισμα σ' εκείνη την θεώρηση που υποστηρίζει, με διάφορες παραλλαγές, ***το μοντέλο των πολλαπλών δρώντων στην παγκόσμια διακυβέρνηση***.

Παρ' όλα αυτά, μέχρι στιγμής ουδέν κράτος φαίνεται να έχει ανταγωνιστή, όσον αφορά την δυνατότητά του να επιβάλλεται με την κατασταλτική ισχύ την οποία διαθέτει εντός των συνόρων του. Αυτή ακριβώς η «*περίπλοκη αλληλεξάρτηση*», περιλαμβάνει ένα αλληλοσυνδεόμενο παγκόσμιο εμπόριο, όπως αποτυπώνεται στην συγκεκριμένη φάση της «παγκοσμιοποίησης», αλλά προϋποθέτει και την δημιουργία ενός πραγματικού «***ιστού αράχνης***» που αιχμαλωτίζει τον παγκόσμιο πληθυσμό μέσω των νέων τεχνολογιών. Προϋποθέτει, επίσης, την ενοποίηση των κρατικών πολιτικών και επομένως και την περαιτέρω συγχώνευση των μοντέλων διακυβέρνησης. Αυτή η αιχμαλωσία περιλαμβάνει τον τρόπο, που πραγματοποιούνται οι ανθρώπινες επαφές, το διαδικτυακό εμπόριο, την μαζική παρακολούθηση, τα παγκόσμια πρότυπα της ηθικής, τις θηριώδεις προεκτάσεις που λαμβάνει η φρενήρης ανάπτυξη της τεχνητής νοημοσύνης.

Ας σκεφτούμε μόνο μια όχι και τόσο μελλοντική εικόνα, όπου στις έρημες πόλεις, λόγω μιας νέας καραντίνας και προκειμένου να αντιμετωπιστεί ένας ακόμη φονικότερος ιός, θα περιπολούν μόνο ανθρωποειδή ή ρομπότ που θα ασκούν αστυνομικούς και στρατιωτικούς ελέγχους, ενώ τα σημερινά *drones* θα μοιάζουν προϊστορικά εργαλεία. Σύμφωνα με τον φουτουριστή Τόμας Φρεϊ, «*η εποχή των ισχυρών όπλων βαδίζει στο τέλος της, ενώ ο βιολογικός, ο κυβερνοπόλεμος και ο πόλεμος του νου μόλις ξεκινούν*».

Σύμφωνα με τον *Τζον Άλεν*, στρατηγό ε.α. του Σώματος των Πεζοναυτών των ΗΠΑ και πρόεδρο του αμερικανικού think tank, *Brookings Institution*, «*κάθε έθνος και ολοένα και περισσότερο κάθε άτομο βιώνει κοινωνικές εντάσεις αυτής της ασθένειας με νέους, ισχυρούς τρόπους. Αναπόφευκτα, εκείνα τα έθνη που θα δείξουν αντοχή –τόσο λόγω των μοναδικών πολιτικών και οικονομικών τους συστημάτων, αλλά και από την άποψη της δημόσιας υγείας– θα διεκδικήσουν την επιτυχία έναντι εκείνων που βιώνουν ένα διαφορετικό, πιο καταστροφικό αποτέλεσμα. Για ορισμένους, αυτό θα αποτελέσει έναν μεγάλο και οριστικό θρίαμβο της δημοκρατίας, της πολυμέρειας και της υγειονομικής περίθαλψης για όλους. Για κάποιους άλλους η επιτυχία θα δείξει τα σαφή «οφέλη» της αυταρχικής διακυβέρνησης*».

Εδώ χρειάζεται μια προσοχή. Το αποτέλεσμα θα είναι μόνο, όπως ισχυρίζονται πολλοί, μια μετατόπιση των δυναμικών της ισχύος μεταξύ των μεγάλων παγκόσμιων οικονομιών, με εκείνες που είναι καλά προετοιμασμένες για την καταπολέμηση του νέου ιού, είτε να αποθεματοποιούν πόρους για τον εαυτό τους, είτε να βοηθήσουν εκείνες που δεν είναι καλά προετοιμασμένες –και, ως αποτέλεσμα, να επεκτείνουν την επιρροή τους στην παγκόσμια σκηνή;

Μάλλον όχι. Και ο λόγος είναι απλός.

Τα ζητήματα που μπαίνουν στο τραπέζι με αφορμή την παγκόσμια εξάπλωση της επιδημίας του νέου κορωναϊού δεν είναι καινούργια. Μήπως ακούμε για πρώτη φορά τα σχετικά περί ελλείματος «*σοβαρής παγκόσμιας ηγεσίας*», μήπως αναρωτιούνται οι συνήθεις εντεταλμένοι για πρώτη φορά για το ποιές θα είναι οι «*αξίες και τα οράματα*» του «*Νέου θαυμαστού κόσμου*»; Δεν πρόκειται, λοιπόν, να προκύψει για μιαν ακόμη φορά μια επίσης «εύθραυστη» επαναδιαπραγμάτευση των παγκόσμιων συσχετισμών ισχύος. Τρανή απόδειξη αποτελούν τα απαγορευτικά μέτρα, που μόνο μια παγκόσμια δικτατορία θα μπορούσε να λάβει την ίδια στιγμή για δισεκατομμύρια ανθρώπους στον πλανήτη.

Το γεγονός αυτό δεν αναιρείται από την φθηνή κατά τ' άλλα προπαγάνδα, που διατυμπανίζει ότι επί τέλους αποκαταστάθηκε η εμπιστοσύνη των πολιτών απέναντι στους κρατικούς θεσμούς και μηχανισμούς, που εμφανίζονται και πάλι ως οι εγγυητές της ασφάλειάς τους.

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2

δύο τομάρια, σαν ένας άνθρωπος, έκλεισαν μονομιάς τις επιχειρήσεις τους επ' αόριστον, δεν περίμεναν καν το κρατικό φιρμάνι.

Ποιοί; Αυτοί που διαμαρτύρονταν ότι τους έκανε «ζημιά» μια σκόρπια διαδήλωση το εξάμηνο. Κλειδαμπαρώθηκαν οι πάντες στα σπίτια τους, προμηθεύτηκαν αντισηπτικά, γάντια και μάσκες, τρόφιμα και κωλόχαρτα. Με σχετικά, όμως, πολιτισμένο τρόπο: ακόμα και τις πρώτες μέρες η κίνηση στα σουπερμάρκετ αν και πολύ αυξημένη δεν θύμιζε κάτι από σκηνές αλλοφροσύνης άλλων εποχών.

Το κατοχικό σύνδρομο, ο άλλος θρύλος δεν επαληθεύτηκε, επίσης. Η ευλάβεια στην συμμόρφωση στα κρατικά μέτρα απαγόρευσης παραμένει σταθερή αξία και η πλειοδοσία δεν είναι καθόλου ασυνήθιστη. Η ***ατομική ευθύνη***, το «μάντραμ» της κυβέρνησης, όπως και όλων των κυβερνήσεων παγκοσμίως μπροστά στην πανδημία έγινε το προσωπικό φυλακτό του καθενός. Οι ελάχιστοι, οι οποίοι «παραβίασαν» τις αρχικές απαγορεύσεις και τόλμησαν, λόγου χάρη, να πάνε σε μια ερημική παραλία να λιαστούν –κανείς δεν κολυμπά τέτοια εποχή– αντιμετώπισαν την χλεύη των οικείων τους.

Τα ΜΜΕ (η φωνή της Αλήθειας) ξεσάλωσαν για λίγες χιλιάδες εκδρομέων. *Αν η κυβέρνηση χρειαστεί να πάρει ακόμα πιο δραστικά μέτρα περιορισμού της κυκλοφορίας θα τα πάρει [...], είδατε τελικά που χρειάστηκαν;*

Πρέπει, πάντως, να το παραδεχτούμε πρώτοι και καλύτεροι εμείς: είναι πολύ εύκολο να χειραγωγηθεί ένας ολόκληρος πληθυσμός μέσω του φόβου, καθώς το αρχέγονο ένστικτο της επιβίωσης, που το κληρονομήσαμε από τους πρώτους προγόνους μας, τους μονοκύτταρους οργανισμούς, που κολυμπούσαν στην ***αρχαία μεγάλη θάλασσα***, είναι το μόνο που λειτουργεί. Η κοινωνική νοημοσύνη, οι αξίες της κοινωνικότητας και της ανθρωπιάς, είναι πολύ επίκτητες και πρακτικά εκμηδενίζονται, για να μην πούμε ότι θεωρούνται και μειονέκτημα και οι κοινωνίες των ανθρώπων επιστρέφουν πίσω στις αρχέγονες κοινότητες μονοκύτταρων όντων, το κρίσιμο σκαλί πριν τους πολυκύτταρους εξελιγμένους οργανισμούς.

Και επειδή κάποιοι τολμούν να σκεφτούν το μέλλον μετά την πανδημία και τις τεκτονικές αλλαγές σε όλα τα επίπεδα, να είναι βέβαιοι ότι *κόκκινες γραμμές* δεν υπήρξαν ποτέ και δεν πρόκειται να υπάρξουν.

Πριν την πτώχευση του 2010, μπορεί να θυμάστε την *κόκκινη γραμμή* της εποχής: «*Να μην πληρώσουμε την κρίση τους*». Την πληρώσαμε, δηλαδή, όχι όλοι, αλλά οι πιο αδύναμοι. «*Να μη θιγούν οι συντάξεις*». Οι συντάξεις τελείωσαν. «*Όχι άλλο μνημόνιο*» και είμαστε στο 4ο και μια ανάσα πριν το 5ο, το κορωνομνημόνιο. «*Όχι άλλη κωλοτούμπα*», έγινε και η επόμενη κωλοτούμπα. «*Να μην κλείσουν νοσοκομεία*» έκλεισαν και άλλα νοσοκομεία. «*Να μην πουληθούν οι παραλίες*», πουλήθηκαν και αυτές.

Έ, όχι να κόψουν και τον φρέντο καπουτσίνο στον Έλληνα! Έγινε και αυτό. Απαγόρευση κυκλοφορίας, το ξεχάσαμε; Θα βάλει ο πληθυσμός ηλεκτρονικό βραχιόλι με αισθητήρα μέτρησης της θερμοκρασίας; Είμαστε 100% βέβαιοι ότι θα γίνει και αυτό.

Ο πραγματισμός χτύπησε ακόμα και τα συνήθως υπερφίαλα συνθήματα αντίστασης. «*Μετά θα λογαριαστούμε*». Μετά. Πόσο μετά; Άγνωστον. Το μέλλον αργεί πολύ.

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΕΝΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗ ΣΕ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ...

Πάνω από τρία δισεκατομμύρια άνθρωποι σε περίπου 70 χώρες και εδάφη έχουν τεθεί σε καραντίνα προκειμένου να αναχαιτιστεί η εξάπλωση του κορωναϊού, σύμφωνα με μια πρόσφατη καταμέτρηση του Γαλλικού Πρακτορείου Ειδήσεων. Ο αριθμός αυτός ξεπερνά το ένα τρίτο του παγκόσμιου πληθυσμού που, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του ΟΗΕ, ανέρχεται στα 7,8 δισεκατομμύρια ανθρώπους. Από αυτούς υποχρεωτική καραντίνα έχει επιβληθεί σε 2,3 δισεκατομμύρια ανθρώπους: στην Ινδία, σε πολλές αμερικανικές Πολιτείες, τον Παναμά, την Ν. Αφρική, την Κολομβία, την Αργεντινή, το Ιράκ, το Νεπάλ, τη Μαδαγασκάρη αλλά και σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Βρετανία, η Γαλλία, Ιταλία, Ισπανία κ.λπ. Τουλάχιστον επτά χώρες (συνολικός πληθυσμός 416 εκατομμύρια) όπως το Ιράν, η Γερμανία και ο Καναδάς, καλούν τους πολίτες να μείνουν στα σπίτια τους, χωρίς, όμως, να λαμβάνονται μέχρις στιγμής συγκεκριμένα περιοριστικά μέτρα για τον κορωναϊό, ενώ, επίσης, το ρωσικό κράτος κινείται έως τώρα στο πεδίο παρόμοιων συστάσεων. Απαγόρευση της κυκλοφορίας κατά τη διάρκεια της νύχτας έχει επιβληθεί σε τουλάχιστον 18 χώρες και περιοχές (300 εκατομμύρια κάτοικοι), όπως στην Αίγυπτο, την Ακτή Ελεφαντοστού, τη Χιλή, τη Μανίλα και τη Σερβία. Στον Ισημερινό οι κάτοικοι μπορούν να βγουν από το σπίτι τους μόνο από τις 5 το πρωί μέχρι τις 2 το μεσημέρι. Την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές τουλάχιστον σε πέντε χώρες έχουν τεθεί σε καραντίνα λόγω κορωναϊού οι μεγαλύτερες πόλεις τους: αυτό συμβαίνει μεταξύ άλλων στην Κινσάσα (Λ.Δ. Κονγκό), στο Ριάντ, τη Μεδίνα, τη Μέκκα (Σαουδική Αραβία) και το Μπακού (Αζερμπαϊτζάν). Ο συνολικός πληθυσμός των πόλεων αυτών φτάνει τα 30 εκατομμύρια.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΕΠΑΦΩΝ `Η ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ ΚΙΝΔΥΝΟΥ;

«....ήταν το αίσθημα της εξορίας αυτό το κενό που είχαμε μέσα μας, αυτή η ειδική συγκίνηση, ο παράλογος πόθος να ξαναγυρίζεις στα παλιά ή να επισπεύδεις το χρόνο, αυτά τα πύρινα βέλη της μνήμης... και τότε βλέπαμε πως ο χωρισμός ήταν προορισμένος να διαρκέσει κι έπρεπε να συμφιλιωθούμε με το χρόνο. Ξαναβρισκόμαστε έτσι στη θέση των φυλακισμένων, καταφεύγαμε στο παρελθόν, κι αν κάποιοι από μας έμπαιναν στον πειρασμό να ζήσουν στο μέλλον, δεν αργούσαν να προσγειωθούν απότομα, κουβαλώντας όλες τις πληγές που σε φορτώνει η φαντασία όταν την εμπιστεύεσαι...».

Αλμπέρ Καμύ, Η Πανούκλα

Πάνω από 3 δισεκατομμύρια άνθρωποι σε καραντίνα σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Εικόνες μιας παγκόσμιας ερημιάς, εγκατάλειψης, άδειες πόλεις δεκάδων εκατομμυρίων κατοίκων, που κρύβονται πλέον στα προσωπικά τους «καταφύγια», λες και έχει πέσει ατομική βόμβα. Μια απόκοσμη ησυχία συνεχίζει να επιβάλλεται με έκτακτα διαγγέλματα, το κουκούλι του *Νέου Κόσμου*, μια νεκρική σιγή που διακόπτουν οι σειρήνες των ασθενοφόρων. Πτώματα εγκαταλελειμμένα στην μέση του δρόμου, στρατιωτικά καμιόνια στον πλούσιο ιταλικό βορρά μεταφέρουν τις σωρούς, ιπτάμενες κάμερες επιτηρούν την απαγόρευση κυκλοφορίας, έλεγχοι στους δρόμους, φήμες για οργανωμένες λεηλασίες στα κλειστά καταστήματα· στις οθόνες των τηλεοράσεων ξανά και ξανά «παίζονται» οι ίδιες και οι ίδιες σκηνές, εκείνες που θεωρούνται κατάλληλες για να τρομάξουν περισσότερο τους ήδη τρομαγμένους, όσο για την λογοκρισία κάθε αντίθετης γνώμης απλά δεδομένη· εξορισμένη η ανθρώπινη τρυφερότητα, απαγορευμένες οι ανθρώπινες επαφές, μόνο συμμόρφωση επιβάλλεται και σιδερένια πειθαρχία, και αυστηρός αποκλεισμός των «μολυσμένων». Στην Κίνα τοποθετούνται κάμερες στα σπίτια των εγκλείστων, η πόρτα των οποίων σφραγίζεται ενώ κάθε μερικές ώρες θερμομετρούνται. Εφιαλτικές και οι προβλέψεις για τα εκατοντάδες εκατομμύρια νέων ανέργων παγκοσμίως και για εργασιακές συνθήκες που

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 19ος, Φύλλο 203
Απρίλιος 2020

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

θα συντρίψουν άλλους τόσους ανθρώπους.

Και οι εικόνες της δυστοπίας μεγεθύνονται συνεχώς με τον τρόμο της απομόνωσης και του θανάτου: ηλικιωμένοι να πετροβολούνται στην Ιταλία από δειλά ανθρωπάρια κατά την διάρκεια της μεταφοράς τους με λεωφορεία από τους οίκους ευγηρίας. Ποιός θα μετρήσει την συμφορά; Με ποιό ζύγι; Με ποιά νούμερα; Με ποιά στοιχεία; Από την Ιταλία μέχρι την Κίνα και από την Βραζιλία έως την Γερμανία *οι αναφορές για ενδοοικογενειακή βία αυξάνονται.*

Το άγχος, υποστηρίζουν οι ειδικοί, *«μπορεί να προκαλέσει κεφαλαλγία τάσεως, πεπτικό έλκος και υπέρταση, αποτελεί, επίσης, έναν παράγοντα επιβάρυνσης ανάμεσα σε ψυχοπιεστικά γεγονότα και σε υπάρχοντα νοσήματα»*. Νιώθετε φοβισμένοι; Λίγο ή αρκετά; Καθόλου; Ακόμα χειρότερα. Τότε δεν είστε σίγουρα καλά. Νοσείτε ήδη χωρίς να το ξέρετε. Το φυσιολογικό είναι να έχετε κρίσεις πανικού. Αν δεν έχετε ακόμα χειρότερα. Υποτίθεται.

Και όμως, οι «***ειδικοί»*** το γνωρίζουν καλά: η απώλεια της ελευθερίας, ο φόβος της μόλυνσης και το μεγάλο διάστημα του αποχωρισμού, δημιουργούν αποδεδειγμένα ένα περιβάλλον, που συχνά στο παρελθόν έχει προκαλέσει σε τέτοιες συνθήκες το λεγόμενο μετατραυματικό στρες, αϋπνία και θυμό τόσο μεταξύ των ασθενών και του ιατρικού προσωπικού, ακόμη και μήνες και χρόνια μετά την καραντίνα.

Άλλο τόσο γνωρίζουν οι «***ειδικοί***» ότι η συνεχής καταστροφολογία, επιτείνει την αβεβαιότητα, φέρνει αργά ή γρήγορα την μαζική υστερία, την ξενοφοβία και τον στιγματισμό ακόμα και όσων θεωρούνται απλά *«ύποπτοι»*. Δεν υπάρχει, όμως, τίποτα απλό, τίποτα σίγουρο. Η χειρότερη εξέλιξη πιθανολογείται την ίδια στιγμή που γίνονται προβλέψεις για τον πρόσκαιρο τερματισμό της παγκόσμιας καραντίνας.

Δεν θα διαρκέσει για πολύ δικαιολογούνται οι θιασώτες του απόλυτου εγκλεισμού. Κάνετε λίγο υπομονή. Λένε συνειδητά ψέματα. Θα διαρκέσει αρκετά. Και δυστυχώς η συνήθεια της απελπισίας είναι χειρότερη από την ίδια την απελπισία. Όπως λέει ο γιατρός *Ριέ* στην *Πανούκλα* του *Καμύ*, *«Όλοι ζούσαν χωρίς μνήμη και ελπίδα. Ζούσαν στο παρόν. Η πανούκλα είχε στερήσει από όλους τη δύναμη της αγάπης, ακόμα και της φιλίας. Γιατί η αγάπη ζητάει λίγο μέλλον»*.

Στην άκρη του σκότους, όμως πάντα υπάρχει φως, να μη τους το χαρίσουμε, να μη φοβηθούμε, ***να μην τρομάξουμε, πρώτα απ' όλα να θυμηθούμε***...

Ξέσπασμα οργής στην επαρχία της Hubei της Κίνας. Κάτοικοι εμποδίστηκαν να μετακινηθούν ενώ υποτίθεται ότι τα περιοριστικά μέτρα έχουν αρθεί ...Εικόνα απ' το μέλλον;

Στις 27 Μαρτίου στην Hubei της Κίνας εν μέσω σκληρών απαγορεύσεων και καταστολής, ξέσπασαν συγκρούσεις ανάμεσα σε κατοίκους της Hubei και αστυνομικών. Οι συγκρούσεις ξεκίνησαν όταν αρκετοί κάτοικοι επιχείρησαν μαζικά να μετακινηθούν προς την επαρχία Jiangxi. Οι αστυνομικοί μπλόκαραν την κίνηση των κατοίκων στην γέφυρα Jiujiang, που συνδέει την αποκλεισμένη για εβδομάδες επαρχία Hubei της Κίνας με την επαρχία Jiangxi. Ο αστυνομικός αποκλεισμός εξόργισε τους κατοίκους με αποτέλεσμα να αναποδογυρίσουν περιπολικά, ενώ υπήρχαν και πολλές αψιμαχίες.

Αυτό το συμβάν, στην περίπτωση της κατασταλτικής Κίνας και ειδικότερα αυτή την περίοδο, είναι πολύ σπάνιο. Ενώ μετά από δύο μήνες, η απομόνωση υποτίθεται ότι έχει αρθεί στην συγκεκριμένη περιοχή, οι άνθρωποι της περιοχής που ήταν το επίκεντρο του κοροναϊού συνειδητοποίησαν ότι δεν μπορούν να κινούνται ελεύθερα και ότι ακόμη είναι στιγματισμένοι σε ολόκληρη τη χώρα. Οι παραπάνω συγκρούσεις είναι μια έκφραση οργής ενάντια στον συνεχόμενο περιορισμό και το κοινωνικό στίγμα. Ίσως να είναι εικόνα απ'το μέλλον και να είναι οι πρώτες συγκρούσεις, από μια σειρά άλλες σε ολόκληρο τον κόσμο, εξαιτίας των επιβαλλόμενων κατασταλτικών μέτρων σε όλο τον κόσμο.

Οφείλουμε όλοι να επαγρυπνούμε και να είμαστε ενάντια στα μέτρα, που τα κράτη επιθυμούν να επεκτείνουν και να εδραιώσουν.

Λεόν

συνέχεια από τη σελ. 3 - **LUPUS DENTIS, TAURUS ...**

Φθηνό το παραμύθι, κατανοητός ο στόχος. Κυρίως να κερδηθεί χρόνος. Τα κράτη τοποθετούνται ξανά στο προσκήνιο για να καλύψουν το κενό της παγκόσμιας ηγεσίας, που σημαντικά κέντρα της παγκόσμιας κυριαρχίας προβάλλουν με κάθε ευκαιρία, την ίδια στιγμή που μεγαλώνει η προσπάθεια να παραμερισθούν τα εμπόδια ή η διαφορετική εκδοχή που υιοθετούν έτερες κυριαρχικές δυνάμεις.

Έτσι, τώρα η περιβόητη ευρωπαϊκή αλληλεγγύη ξάφνου αποδεικνύεται παντελώς ανύπαρκτη και χαρακτηρίζεται απλά κουρελού, η Ιταλία ζητάει βοήθεια και της την δίνει η Κίνα και ενώ το γαλλικό κράτος την ίδια στιγμή δεσμεύει όλη την παραγωγή και τα αποθέματα ιατρικών μασκών, το γερμανικό απαγορεύει την εξαγωγή τους, τα δε ευρωπαϊκά κράτη κλείνουν τα σύνορά τους δίχως καμμία συνεννόησή μεταξύ τους.

Υποστηρίζουν, επίσης, διάφοροι «ειδικοί αναλυτές» ότι, εξ αιτίας αυτής της «αδιανόητης» κατάστασης, ενδέχεται ορισμένα ευρωπαϊκά κράτη να αφαιρέσουν αρμοδιότητες από τις Βρυξέλλες ενισχύοντας τις επί μέρους κρατικές πολιτικές. Ο εκβιασμός παρά είναι φανερός για να είναι πιστευτός.

Ας δούμε έναν από τους λόγους. Η «*παγκοσμιοποίηση*» στηρίζεται σε μια πολύπλοκη αλυσίδα εφοδιασμού η οποία, όταν «σπάει», καθιστά άχρηστη ολόκληρη την αλυσίδα και όχι ένα μέρος της. Πώς, λοιπόν, θα γίνει δυνατή η επιστροφή στην προάσπιση των λεγόμενων αμιγώς εθνικών συμφερόντων και πώς αυτά θα απομονωθούν εντός των εθνικών συνόρων;

Ένα άλλο παράδειγμα είναι ακόμη πιο εύγλωττο. Το κυπριακό κράτος, και ενώ έχει μόνο 200 κρούσματα και πέντε νεκρούς, επιβάλλει σκληρότατα απαγορευτικά μέτρα, που περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, απόλυτη απαγόρευση κυκλοφορίας και υποχρεωτικό έλεγχο με *βραχιολάκι* σ' όσους βρίσκονται σε κατ' οίκον περιορισμό. Μήπως το γεγονός αυτό αποδεικνύει ότι το κυπριακό κράτος είναι αυτό που ονομάζεται κυρίαρχο κράτος μ' όλη την σημασία του όρου; Ούτε κατά διάνοιαν φυσικά δεν θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί κάτι τέτοιο.

Είναι, επίσης, ενδεικτικό το γεγονός ότι τα εργαλεία, που προτείνονται ως φάρμακα, π.χ. τα ευρωομόλογα, δεν αποτελούν καινούργιους λαγούς που βγαίνουν για πρώτη φορά από το μαγικό καπέλο των «σωτήρων» αλλά «συνταγές», οι οποίες είχαν απορριφθεί στην προηγούμενη φάση του «μεγάλου ξεκαθαρίσματος» τό οποίο έχει μείνει σε σοβαρή εκκρεμότητα. Και ο λόγος δεν είναι, βέβαια, η γραφειοκρατία των ευρωπαϊκών θεσμών ή τα «παλιά εργαλεία» του ΔΝΤ που αντί για «φάρμακο» πρόσφεραν δηλητήριο στον «ασθενή».

Ας δούμε τώρα και ορισμένες προβλέψεις για την παγκόσμια οικονομία, βάσει εκτιμήσεων της ***JP Morgan*** σύμφωνα με την οποία, αν η καραντίνα στις Ευρωπαϊκές χώρες κρατήσει ***άλλον ένα μήνα*** περίπου και από αρχές Μαΐου αρχίζουν να λειτουργούν οι οικονομίες –και εφ' όσον ***δεν υπάρχει νέο κύμα πανδημίας*** από το φθινόπωρο στην Ευρώπη– τότε θα ακολουθήσει ***πρωτοφανής ύφεση*** για δύο τρίμηνα περίπου με -15% του ΑΕΠ το πρώτο τρίμηνο και -22% το δεύτερο τρίμηνο (σε ετήσια βάση), ενώ το επόμενο τρίμηνο θα υπάρξει εκρηκτική αντίδραση +45% και το τέταρτο τρίμηνο +3,5% (πάντα σε ετήσια βάση).

Παρ' ότι θα πρέπει να θεωρούνται ενδεικτικές, πρόκειται για προβλεπόμενες διακυμάνσεις δίχως προηγούμενο. Δίχως προηγούμενο, όμως, θα πρέπει να αναμένονται και οι κοινωνικές αντιδράσεις και οι εξεγέρσεις, που θα εκδηλωθούν σε τέτοιες οικονομικές, αλλά και λόγω των ασφυκτικών απαγορεύσεων με αφορμή την πανδημία, συνθήκες.

Ποιός μπορεί, λοιπόν, να φαντασθεί την συνέχεια, αφού αναμφισβήτητα δεν υπάρχει προηγούμενο σε κάθε επίπεδο και κυρίως στα κατασταλτικά μέτρα που αναπτύσσονται μέσω της «ευγενούς άμιλλας» κάθε έκφανσης των γνωστών κυριαρχικών μοντέλων επιβολής;

Ποιός μπορεί, επίσης, να φαντασθεί τις εξελίξεις σε περίπτωση που στις ΗΠΑ πεθάνουν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι και στην Κίνα μόνο μερικές χιλιάδες;

Πόσο γρήγορα θα εκσυγχρονιστεί το οικοδόμημα της ΕΕ εάν στις ασταθείς πολιτικά και οικονομικά χώρες, όπως η Ιταλία και η Ισπανία η κατάσταση επιδεινωθεί δίχως όρια;

Τέλος, ποιός μπορεί να αποκλείσει μια σοβαρή εμπόλεμη κατάσταση με την χρήση οποιουδήποτε όπλου από κράτη, που θα νιώσουν «λαβωμένα» σε βαθμό μη ανεκτό κατά την εκτίμηση των ηγεσιών τους;

Και δυστυχώς θα είναι ελάχιστοι εκείνοι, οι οποίοι θα μπορούν ν' αγναντεύουν την αγριεμένη θάλασσα από την ξηρά...

Συσπείρωση Αναρχικών

Μια επιδημία που φέρνει παγκόσμιο έλεγχο και μακράς διάρκειας κατάσταση εκτάκτου ανάγκης

Με αφορμή την καταπολέμηση της εξάπλωσης του κορωναϊού, ένα προς ένα τα κράτη σε όλο τον κόσμο, λαμβάνουν σκληρά μέτρα που περιλαμβάνουν απαγορεύσεις κυκλοφορίας, συναθροίσεων και μετακινήσεων. Επίσης, πολλά κράτη για τον ίδιο λόγο ενταντικοποίησαν, εξέλιξαν και έβγαλαν στο φως της νομιμότητας τις παρακολουθήσεις των πληθυσμών τους. Οι νέες συνθήκες έκτακτης ανάγκης που βιώνουμε, δυστυχώς ήρθαν για να μείνουν. Τίποτα δεν θα είναι το ίδιο, στις μετακινήσεις, στην δουλειά, στην οικονομία και σε κάθε είδους κοινωνική συναναστροφή ή κοινωνική τελετή για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα. Επίσης, ζητήματα κρατικής επιβολής, ανυπακοής ή υπακοής, καθώς και αστυνόμευσης, έρχονται στο προσκήνιο με φόντο την παγκόσμια κατάσταση εκτάκτου ανάγκης.

Οι καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης, συνήθως εγκαθιδρύονται για μεγάλο χρονικό διάστημα, ακόμα δηλαδή και όταν ο υποτιθέμενος κίνδυνος δεν είναι πια ορατός. Ο φόβος του κινδύνου, η αποφυγή του, η προστασία απ' αυτόν, καθώς και η ανάμνησή του, συνήθως είναι τα μετέπειτα δεδομένα που έρχονται μετά τον άμεσο κίνδυνο. Αυτά τα νέα δεδομένα, όμως, επεκτείνουν την κατάσταση εκτάκτου ανάγκης στο κοινωνικό σύνολο, αλλάζοντας τελικά τον τρόπο με τον οποίο ως τότε. Αν υποθέσουμε ότι το πρώτο κύμα του άμεσου κινδύνου είναι ένα τεστ αντοχής, όπου το κράτος δοκιμάζει όλα τα εργαλεία του, τα μετέπειτα δεδομένα της ανάμνησης, του φόβου και του κινδύνου, εγκαθιδρύουν και εξελίσσουν τα ήδη δοκιμασμένα εργαλεία που χρησιμοποιήθηκαν στον άμεσο κίνδυνο. Τα παραπάνω, φαίνεται πως τα έχουν αντιληφθεί και διάφοροι «συντηρητικοί φιλελεύθεροι» αρθρογράφοι όπου προβληματίζονται με την εγκαθίδρυση κάποιων έκτακτων μέτρων και ανησυχούν για την πορεία του δημοκρατικού πολιτεύματος. Το παρακάτω ενδεικτικό απόσπασμα, είναι από άρθρο του Πάσχου Μαδραβέλη στην Καθημερινή στις 22/03/2020 με τίτλο: *Άμεση Ανάλυση: Πόσο και τι κράτος μετά την επιδημία; «Είναι πολλοί στην Ελλάδα που πανηγυρίζουν για την απρόσμενη «επιστροφή του κράτους. Ξεχνούν ότι η ιδρυτική αποστολή του κράτους δεν είναι η πρόνοια, αλλά η καταστολή. Γι' αυτόν τον λόγο φτιάχτηκε, αυτό ξέρει να κάνει καλύτερα και το κάνει με μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα όταν λείπουν εκείνες οι ενοχλητικές λεπτομέρειες, όπως είναι τα δημοκρατικά δικαιώματα».[...] Υπάρχει και κάτι χειρότερο. Το κράτος είναι από την φύση του δυσλειτουργικός μηχανισμός και οι γραφειοκρατίες βολεύονται με την ευκολία της δουλειάς. Έτσι τα έκτακτα μέτρα συνήθως μονιμοποιούνται. [...] Η άλλη μεγάλη κατάκτησή της είναι η Δημοκρατία και οι ελευθερίες της και αυτό είναι το πρώτο που πρέπει να θυμηθούμε όταν καταλαγιάσει αυτή η κρίση. Λέμε «να καταλαγιάσει», διότι μετά από αυτήν την εμπειρία η απειλή των επιδημιών θα είναι πάντα παρούσα και μια καλή δικαιολογία για μονιμοποίηση των μέτρων κατά της ελευθερίας».* Μάταια, όμως, ξεχωρίζει ο αρθρογράφος την Δημοκρατία απ' τα μέτρα κατά της ελευθερίας. Μάταια την κατατάσσει ως στυλοβάτη της ελευθερίας. Η ίδια η Δημοκρατία δίνει χώρο και εργαλεία, κατοχυρώνοντας τα παραπάνω μέτρα, προσαρμόζεται και εξελίσσει το ανελεύθερο περιβάλλον μέσα στο οποίο θα ζει ο πληθυσμός. Πάντα για το καλό των υπηκόων, βεβαίως.

Τηλεπιτήρηση πληθυσμών

Ήδη φαίνεται πως για χάρη αυτού του κοινού καλού, έχει ανοίξει η όρεξη σε πολλούς, να βάλουν μπρος τα άλλοτε ίσως κρυμμένα σχέδια τους. Πολλά κράτη αυτή την περίοδο συλλέγουν δεδομένα απ' τα κινητά τηλέφωνα με το πρόσχημα της πανδημίας. Επίσης, σε πολλά κράτη έχουν κάνει την εμφάνισή τους πολλές εφαρμογές ηλεκτρονικού εντοπισμού, που επιβάλλονται σε φορείς του ιού, αλλά και σε ολόκληρο τον πληθυσμό:

Η Κίνα πρωτοπορεί στον τομέα των κατασταλτικών μέτρων που παίρνει, όπως επίσης και στα μέτρα παρακολούθησης του πληθυσμού της. Εκατομμύρια κάμερες αναγνώρισης προσώπων, που είναι συνδεδεμένες με λογισμικό τεχνητής νοημοσύνης, επιτηρούν τους κινέζους. Το σύστημα παρακολούθησης με την ονομασία Social Credit System δοκιμαζόταν από το 2014 πιλοτικά σε κάποιες επαρχίες της Κίνας και από τον Ιανουάριο του 2020 μπήκε σε εφαρμογή σε ολόκληρη την χώρα. Πλέον αυτό το εξελιγμένο σύστημα παρακολούθησης είναι ένα χρήσιμο εργαλείο στον έλεγχο των κινέζων.

Η Νότια Κορέα παρακολουθεί τα τηλέφωνα όλου του πληθυσμού καταγράφοντας τις κινήσεις ανθρώπων που έχουν διαγνωστεί με κορωναϊό, δημιουργώντας έτσι έναν κοινό χάρτη, ο οποίος επιτρέπει σε άλλους πολίτες να ελέγξουν εάν μπορούν να διασχίσουν συγκεκριμένες περιοχές. Για να φτιαχτεί αυτός ο χάρτης οι αρχές, εκτός απ' τα τηλεφωνικά δεδομένα gps, χρησιμοποιούν αρχεία πιστωτικών καρτών και προσωπικές συνεντεύξεις ασθενών. Η κυβέρνηση της Νότιας Κορέας χρησιμοποιεί αυτόν τον χάρτη για να στείλει προειδοποιητικά μηνύματα στους ανθρώπους που μέσα απ' τα δεδομένα τους έχουν κινηθεί σε χώρους όπου προηγουμένως είχε κινηθεί κάποιος φορέας του ιού.

Η κυβέρνηση του Ιράν ενέκρινε μια εφαρμογή διάγνωσης κορωναϊού που συγκέντρωνε δεδομένα θέσης σε πραγματικό χρόνο των χρηστών. Στις 3 Μαρτίου, ήρθε ένα μήνυμα σε εκατομμύρια ιρανούς πολίτες που τους έλεγε να εγκαταστήσουν την εφαρμογή, που ονομάζεται AC19, προτού πάνε σε νοσοκομείο. Η κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η εφαρμογή ήταν σε θέση να διαγνώσει τον χρήστη με κορωναϊό μετά από μια σειρά από ερωτήσεις. Η αμφιλεγόμενη εφαρμογή πλέον έχει καταργηθεί από το κατάστημα Google Play.

Το κράτος του Ισραήλ στις 17 Μαρτίου ανακοίνωσε ότι η Υπηρεσία Ασφαλείας δεν θα χρειάζεται πλέον να λάβει δικαστική εντολή για την παρακολούθηση τηλεφώνων. Ο Νετανιάχου δηλώνει ότι τα μέτρα που λαμβάνει το κράτος είναι τα ίδια με αυτά που έχουν αναπτυχθεί για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και συμφωνεί ότι είναι επεμβατικά και παραβιάζουν την ιδιωτική ζωή των ατόμων που πλήττονται. Μάλιστα, έχει ενεργοποιηθεί σύγχρονος μηχανισμός γεωεντοπισμού που χρησιμοποιεί η Μοσάντ. Τα άτομα που βρέθηκαν σε μέρη που υπήρχε ασθενής ή φορέας του ιού λαμβάνουν μήνυμα στο κινητό τους, που τους προτρέπει να απομονωθούν για 14 μέρες.

Στη Σιγκαπούρη ο Οργανισμός Κυβερνητικής Τεχνολογίας και το Υπουργείο Υγείας, ανέπτυξαν μια εφαρμογή για τον εντοπισμό επαφών που ονομάζεται Trace Together, η οποία ξεκίνησε στις 20 Μαρτίου. Η εφαρμογή μπορεί να εντοπίζει άτομα που βρίσκονται σε κοντινή απόσταση – μέσα σε 2 μέτρα για τουλάχιστον 30 λεπτά– από ασθενείς με στεφανιαία νόσο που χρησιμοποιούν ασύρματη τεχνολογία Bluetooth.

Η Ταϊβάν μέσω ενός συστήματος με την επωνυμία «ηλεκτρονικός φράχτης», θα παρακολουθεί τα δεδομένα κινητής τηλεφωνίας και θα προειδοποιεί τις αρχές όταν κάποιος που υποτίθεται ότι βρίσκεται σε καραντίνα στο σπίτι το εγκαταλείπει.

Στις 17 Μαρτίου, η μεγαλύτερη εταιρεία τηλεπικοινωνιών της **Αυστρίας** Telekom Austria AG ανακοίνωσε ότι μοιράζεται ανώνυμα δεδομένα θέσης με την κυβέρνηση. Η τεχνολογία που χρησιμοποιήθηκε, αναπτύχθηκε με ξεκίνημα από το Πανεπιστήμιο του Γκρατς και η Telekom Austria δήλωσε ότι χρησιμοποιείται συνήθως για να μετράει το ύψος σε δημοφιλείς τουριστικές τοποθεσίες.

Στις 20 Μαρτίου, **η πολωνική κυβέρνηση** ανακοίνωσε την λειτουργία της εφαρμογής «Αρχική Καραντίνα». Η εφαρμογή παρακολουθεί ανθρώπους που βρίσκονται σε καραντίνα για 14 ημέρες. Η πολωνική κυβέρνηση δημιουργεί αυτόματα λογαριασμούς για ασθενείς που βρίσκο-

νται σε καραντίνα, συμπεριλαμβανομένων ανθρώπων που επιστρέφουν από το εξωτερικό. Τα άτομα που βρίσκονται σε καραντίνα, έχουν την επιλογή είτε να έχουν επισκέψεις από την αστυνομία είτε να κατεβάσουν αυτή την εφαρμογή.

Η βελγική κυβέρνηση έδωσε το πράσινο φως στις 11 Μαρτίου ώστε η αστυνομία να αρχίσει να χρησιμοποιεί ανώνυμα στοιχεία από τοπικές εταιρείες τηλεπικοινωνιών. Η Deutsche Telekom ανακοίνωσε στις 18 Μαρτίου ότι θα μοιράζεται στοιχεία με το Ινστιτούτο Robert Koch. Στόχος είναι να διαμορφωθούν και να ελεγχθούν οι κινήσεις των ανθρώπων εντός και εκτός συνόρων.

Η Ιταλία, έχει επίσης υπογράψει συμφωνία με τους παρόχους τηλεπικοινωνιών για τη συλλογή δεδομένων θέσεων.

Το Ηνωμένο Βασίλειο βρίσκεται σε συνομιλίες με παρόχους τηλεπικοινωνιών καθώς και με την Google, για την συλλογή δεδομένων από τους χρήστες.

Όλα τα παραπάνω αφορούν τις παρακολουθήσεις που γίνονται με βάση τα στοιχεία των κινητών τηλεφώνων. Εκτός απ' τις παρακολουθήσεις δεν θα πρέπει να ξεχνάμε τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας, τα στρατιωτικά και τα αστυνομικά μέτρα που έχουν επιβάλει πολλές κυβερνήσεις, με αφορμή την πανδημία. Δυστυχώς αυτό που ζούμε, δεν θα τελειώσει σε λίγους μήνες και θα φέρει ντόμινο εξελίξεων στην παγκόσμια διακυβέρνηση, σφίγγοντας ακόμα περισσότερο τα λουριά στον λαιμό των ανθρώπων. Οι λεπτομέρειες των νέων δεδομένων στην δημόσια και ιδιωτική ζωή, στην δουλειά, στην οικονομία και στον τρόπο λήψης αποφάσεων σιγά σιγά θα γίνονται γνωστές.

Οι διαπιστώσεις, όμως, όσο δυσοίωνες και αν είναι, πρέπει να αποτελέσουν την αφετηρία προσωπικών και συλλογικών απελευθερωτικών μεταμορφώσεων. Οφείλουμε στην ίδια την ζωή μας, τώρα που είμαστε απαλλαγμένοι λίγο ή πολύ από την αναγκαστική εξωτερική κίνηση, που πολλές φορές καλύπτει αλήθειες και γεγονότα, να δούμε καθαρά τι είναι αυτά που μας βαραίνουν και κουβαλάμε σαν βάρος που νομίζουμε ότι είναι δικό μας, αλλά τελικά το έχουμε δεχτεί απ' την εξουσία. Είναι ευκαιρία, μέσα από την ζοφερότητα των καιρών, να δούμε τον εαυτό μας γυμνό και να πετάξουμε στα σκουπίδια όλα εκείνα τα θέσφατα, τα αναγκαστικά, τα δεδομένα που δεν χωρούν ερωτήσεις. Να απαξιώσουμε όλα τα συμπαρομαρτούντα που βαραίνουν και συνθλίβουν την ζωή, αυτά της πολιτικής, των κομμάτων, του κέρδους, της πλαστής ασφάλειας του εγωϊστικού μας εαυτού, όλων εκείνων των στοιχείων που δεν κάνουν τίποτα άλλο απ' το να εξουσιάζουν και να διαστρεβλώνουν την ζωή. Ας γίνει αυτή η περίοδος, η μήτρα απ' όπου θα γεννηθεί η πραγματική ελευθερία για τους ανθρώπους.

Ελευθερόκοκκος

Μια προδιαγεγραμμένη απαγόρευση κυκλοφορίας

Είθισται οι εξουσιαστές που επιβάλουν σκληρά μέτρα, να τα δικαιολογούν ως αναγκαία για το συλλογικό καλό. Κύριοι μηχανισμοί στήριξης, που άλλοτε επικουρούν και άλλοτε βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της κρατικής προπαγάνδας, είναι τα ΜΜΕ τα οποία στρώνουν τον δρόμο για τα μελλοντικά κρατικά σχέδια. Στον ελλαδικό χώρο, αυτό το έχουμε ζήσει πρόσφατα στην λεγόμενη «μνημονιακή περίοδο» (η οποία και βεβαίως συνεχίζεται) όπου περάστηκαν σκληρά οικονομικά μέτρα.

Στις μέρες μας τα ΜΜΕ έστρωσαν το κλίμα, ώστε στις 23 Μαρτίου η κυβέρνηση να επιβάλει το μέτρο της απαγόρευσης κυκλοφορίας και να φανεί ως κάτι αναγκαίο σε πολλούς υπηκόους του για την διασφάλιση της δημόσιας υγείας. Έτσι, όλοι θα πειστούν, ότι είναι ανεύθυνοι να σκεφτούν και να πράξουν για το συλλογικό καλό, που στην προκειμένη περίπτωση είναι η δημόσια υγεία και έτσι το μόνο που άξιζαν σαν ανεύθυνοι, μπροστά στο συλλογικό καλό, είναι να τους επιβληθεί ο νόμος της απαγόρευσης της κυκλοφορίας. Το κράτος, λοιπόν, επιρρίπτει τις ευθύνες για την δημόσια υγεία, στους ανεύθυνους υπηκόους του, που ούτως ή άλλως καταβάλει κάθε προσπάθεια ώστε να τους εκπαιδεύει ως τέτοιους. Αλλά τελικά το κράτος είναι ο υπ' αριθμόν ένα δημόσιος κίνδυνος και δεν ενδιαφέρεται για την δημόσια υγεία, αλλά για την τάξη στους υπηκόους του. Οι λόγοι είναι απλοί και κατανοητοί. Αν ενδιαφερόταν, δεν θα προσλάμβανε μπάτσους αντί για γιατρούς και νοσηλευτικό προσωπικό, θα προετοιμαζόταν με τεστ για τον ιό που θα κάλυπτε όλο τον πληθυσμό και όχι μόνο με μερικές χιλιάδες αντιδραστήρια, θα κοιτούσε επί χρόνια ολόκληρα να μην απαξιώνει την δημόσια υγεία έναντι των ιδιωτικών δομών υγείας. Κύριο μέλημα για το κράτος δεν είναι η δημόσια υγεία, αλλά η αποφυγή «μπουκώματος» στα υποβαθμισμένα δημόσια νοσοκομεία, που θα φέρει ίσως ανεξέλεγκτες και χαώδεις καταστάσεις. Άραγε, γιατί μας προτρέπουν αν έχουμε συμπτώματα να κάτσουμε σπίτι ή, αν πάμε με συμπτώματα σε κάποια δομή υγείας, επιλέγουν να μην μας κάνουν τεστ και την ίδια ώρα να μαθαίνουμε ότι είναι φορείς του ιού γνωστοί τηλεπαρουσιαστές, πολιτικοί και δημοσιογράφοι που έκαναν τεστ, με τους περισσότερους να κάθονται σπίτι τους, άρα με καθόλου ή ελάχιστα συμπτώματα; Η απάντηση είναι ότι δεν είναι όλοι ίσοι και όμοιοι για το κράτος.

Γι' αυτό, λοιπόν, όσοι επιζητούν κράτος και νιώθουν ευχαριστημένοι με τις κατασταλτικές πρακτικές του, να ξέρουν ότι τίποτα δεν θα είναι το ίδιο στην δημόσια ζωή, στην οικονομία, στην δουλειά, στις μετακινήσεις, στην υγεία και στην ψυχολογία από εδώ και ύστερα και κάποια μέτρα ήρθαν για να μείνουν και να εξελιχθούν. Αρκετές μέρες πριν την απαγόρευση κυκλοφορίας, είχε προηγηθεί βομβαρδισμός κατευθυνόμενων ειδήσεων που έφτιαχναν το παραπάνω κλίμα, με αποκορύφωμα τις ψευδείς ειδήσεις για τις ουρές στα διόδια των εθνικών οδών και την μαζική έξοδο των κατοίκων της Αθήνας στην επαρχία. Ενώ, λοιπόν, τα στοιχεία από τις εταιρίες των αυτοκινητοδρόμων έδειχναν μείωση στην κίνηση των αυτοκινήτων σε σχέση με την προηγούμενη Παρασκευή και οι εταιρίες αυτοκινητοδρόμων εξηγούσαν ότι οι φωτογραφίες με κάποιες μικρές ουρές, ήταν αποτέλεσμα του νέου συστήματος αυτόματης πληρωμής στα διόδια, τα ΜΜΕ επέλεξαν να αποκρύψουν τα παραπάνω στοιχεία και να κάνουν λόγο για μαζική έξοδο, κατηγορώντας τον πληθυσμό ως ανεγκέφαλο, την στιγμή μάλιστα που δεν υπήρχε καμμία εντολή απαγόρευσης της μετακίνησης. Έτσι, λοιπόν, η απόφαση για την απαγόρευση κυκλοφορίας είχε παρθεί από καιρό και απλά περίμεναν την κατάλληλη στιγμή, δηλαδή την ψεύτικη είδηση για μαζική έξοδο που θα ξεχείλιζε και καλά, το ποτήρι της κρατικής ανοχής.

Η απαγόρευση κυκλοφορίας ήρθε με πλήρη συναίνεση από όλα ανεξαιρέτως τα κόμματα, αποδεικνύοντας για ακόμα μια φορά το βασικό ρόλο όλων των κομμάτων, που είναι η προάσπιση του κράτους και της εξουσίας τους. Μ' αυτό τον τρόπο φάνηκε ξεκάθαρα ότι όποιος και να διαχειρίζονταν την κρατική εξουσία αυτή την περίοδο, θα έκανε ακριβώς τα ίδια πράγματα ώστε να διαφυλάξει το πολιτικό τομάρι του και μόνο.

Η πορεία των βημάτων που θα ακολουθηθεί είναι προδιαγεγραμμένη απ' την αρχή της εξάπλωσης του κορωναϊού στον ελλαδικό χώρο. Εξάπλωση, αντιμετώπιση με λίγο πολύ παρόμοιες μεθόδους με άλλα κράτη, εξύμνηση της κυβέρνησης για την σωστή αντιμετώπιση, οικονομικές επιπτώσεις λόγω επιδημίας, και τελικά πλάτη για ακόμα μια φορά για το έθνος που δήθεν κινδυνεύει.

Εμείς, όμως, δεν νιώθουμε ότι βρισκόμαστε σε παύση απ' την ζωή, αλλά ότι την κατακτάμε, προετοιμάζοντας το έδαφος για την όλο και μεγαλύτερη απαλλαγή του ανθρώπου απ' οποιοδήποτε εξουσιαστικό βαρίδι τον καθυστερεί, στον βηματισμό για την ατομική και συλλογική απελευθέρωση. Είμαστε απαλλαγμένοι, άλλοι λιγότερο και άλλοι περισσότερο, απ' τις αναγκαστικές δουλειές της επιβίωσης μας και αυτό να μας ανακουφίζει, αλλά δεν σημαίνει ότι εφησυχάζουμε. Παρατηρούμε και αναλύουμε τα βήματα της κυριαρχίας, που προετοιμάζει την επόμενη μέρα στην παγκόσμια διακυβέρνηση, με αφορμή την αντιμετώπιση της πανδημίας. Ετοιμαζόμαστε να αντιμετωπίσουμε όλα τα νέα δεδομένα που θα προκύψουν από εδώ και έπειτα. Πολλά πράγματα δεν θα είναι ίδια, αλλά ούτε και εμείς.

Β.

Εξορύξεις υδρογονανθράκων: Μια ασύμμετρη απειλή

Σαν ένας ιός της αλήθειας έκανε την εμφάνιση του ο κοροναϊός και ήρθε σε πάμπολλες περιπτώσεις να ξεσκεπάσει αλαζονείες, θέσφατα και δεδομένα. Σε ένα ζήτημα που όλοι συμφωνούν είναι στις οικονομικές συνέπειες και επιπτώσεις που θα επιφέρει η συγκεκριμένη πανδημία. Και ένας τομέας που έχει κατεβάσει ήδη ρολά είναι εκείνος του τουρισμού. Η ετήσια συμμετοχή στο ΑΕΠ του συγκεκριμένου κλάδου φτάνει έμμεσα στο 30% και οι αντίστοιχοι φόροι που εισπράττονται από το κράτος ανέρχονται στα 16 δις το χρόνο. Το Ό του εργατικού δυναμικού της χώρας απασχολείται στον τουρισμό και όπως καταλαβαίνει και ο πλέον αδαής, ο συγκεκριμένος τομέας είναι από τους πλέον σημαντικούς για την λεγόμενη ελληνική οικονομία.

Ε, λοιπόν ήρθε ο κοροναϊός έπληξε και πλήττει τον τουρισμό και τα μεγέθη ξεκίνησαν να κάνουν βόλτα για να ενημερώσουν και να δείξουν το μέγεθος της ζημιάς. Έτσι σαν **μια προειδοποίηση** θα λέγαμε. **Μια ειδοποίηση για συλλογισμό και δράση.** Γιατί αυτό που δρομολογείται εδώ και χρόνια στις θάλασσες της Μεσογείου με την εξόρυξη υδρογονανθράκων είναι ένας «άλλος» κορωναϊός με καταστροφικά αποτελέσματα. Ένα ατύχημα που πέρα από την ανυπολόγιστη οικολογική καταστροφή θα επιφέρει και τεράστια οικονομική ζημιά. Και εστιάζουμε και σε αυτή επειδή όλο το σύγχρονο σύστημα είναι δομημένο στον τεχνοοικονομικό πολιτισμό, στα οικονομικά μεγέθη και στην απόδοση αυτών.

Ίσως, τώρα, πολλοί ξενοδόχοι να αναλογιστούν το τί πραγματικά σημαίνει εξόρυξη υδρογονανθράκων και τό αυτό μπορεί να συνεπάγεται. Όπως τόσο ξαφνικά και απρόβλεπτα, σκίζονται όλα τα business plans και οι προβλέψεις πάνε στο βρόντο για το 2020, έτσι και οι αποφάσεις που έχουν ληφθεί σε κεντρικό επίπεδο για το μέλλον των θαλασσών θα επηρεάσει με τρόπο καθοριστικό τις ζωές όλων μας. Είναι άξιο απορίας πως τα θεσμικά όργανα ξενοδόχων κ.ά. δεν έχουν αντιληφθεί(;) την αλλοίωση των μέχρι σήμερα χαρακτηριστικών του τουρισμού στην Ελλάδα από την στιγμή που θα υπάρξουν πυλώνες εξόρυξης υδρογονανθράκων. Γενικά, είμαστε καχύποπτοι με όλους αυτούς που απαρτίζουν τα θεσμικά όργανα επειδή από τη μια εμφανίζονται ως εκπρόσωποι κλάδων και από την άλλη προσβλέπουν σε ιδιωτικά προνόμια. Όπως για παράδειγμα χαριστικές ρυθμίσεις σε δάνεια που έχουν πάρει για τις επιχειρήσεις τους (καθόλου τυχαίο το παράδειγμα!). Άρα η σιωπή ή η αδράνεια δεν είναι πάντα συνθήκες που υποδηλώνουν άγνοια αλλά το αντίθετο μάλιστα.

Οι αποφάσεις για έρευνα και μετέπειτα εξόρυξη υδρογονανθράκων ουσιαστικά πάρθηκαν επί υπουργίας Γ. Μανιάτη (κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-Γ.Α.Π) και συνεχίστηκαν με αμείωτο ενδιαφέρον από όλους τους επόμενους. Η επικύρωση δε αυτών των αποφάσεων πάρθηκε επί πρωθυπουργίας Τσίπρα και συνεχίζεται από τον Κ. Μητσοτάκη. Συνεπώς αποτελεί **μια κύρια επιλογή της ελληνικής πολιτικής και οικονομικής ελίτ,** την οποία ασφαλώς η κάθε κυβέρνηση έχει να αντιμετωπίσει και να ικανοποιήσει ανταγωνιστικά συμφέροντα. Από το 2012 έως σήμερα, έχουν παραχωρηθεί 12 θαλάσσια και χερσαία οικόπεδα σε πετρελαϊκές επιχειρήσεις για έρευνα και εξόρυξη υδρογονανθράκων. Η συνολική έκταση των θαλάσσιων οικοπέδων ανέρχεται σε περίπου 58.000 τ.χλμ., ενώ των χερσαίων σε 17.000 τ.χλμ. **(13% της συνολικής έκτασης της χώρας).**

Αυτή η «υπόγεια» διαπάλη συγκρουόμενων συμφερόντων έχει στον πυρήνα της την επιδίωξη για έλεγχο των πηγών ενέργειας και την κυριαρχία στις αγορές της, όπου ασφαλώς εμπλέκονται κράτη, κυβερνήσεις και όμιλοι, και η ταχύτητα με την οποία αποδίδονται οι αποφάσεις έχει να κάνει και με το γεγονός του χρόνου διακυβέρνησης που υπάρχει. Ασφαλώς, η δυνατότητα παραγωγής, από ένα κοίτασμα, διαπιστώνεται μονάχα στο τελικό στάδιο των ερευνών. Η κάθε εταιρεία εξόρυξης, όμως, που διαθέτει χρηματιστηριακή παρουσία άρα και αξία, χρησιμοποιεί τα παραχωρούμενα οικόπεδα ως δυνητικές εκμεταλλεύσιμες πηγές οι οποίες ενδέχεται να μην χρησιμοποιηθούν ποτέ. Τα κατέχουν για λόγους τζογαρίσματος μιας μετοχής ή πώλησης του χαρτοφυλακίου τους σε υποψήφιο αγοραστή. Γι' αυτό, συχνά σε παγκόσμιο επίπεδο παρ' ότι

για μια εταιρεία είναι αποφασισμένο εσωτερικά να μην προχωρήσει σε εκμετάλλευση κοιτάσματος, παρουσιάζει την έξωθεν καλή μαρτυρία περί του αντιθέτου. Δυο αράδες ρεπορτάζ από κάποιους «δημοσιογράφους-παπαγαλάκια» και έτσι έχουμε αύξηση της μετοχής της εταιρείας ή την κερδοφόρα πώληση της. Άλλες φορές μικρές εταιρίες κάνουν τη «βρώμικη» δουλειά με το κράτος αποκτώντας άδειες ερευνών και εκμετάλλευσης και μετά πωλούν τα δικαιώματα αυτά σε μεγάλους πολυεθνικούς ομίλους. «Καθαρές δουλειές» win-win που λένε και οι μπίζνεσμεν…

Κυρίαρχο παγκόσμιο πρόβλημα, όπως πολύ καλά γνωρίζουμε, αποτελεί η αύξηση της ζήτησης της ενέργειας στα πλαίσια ενός οικονομικού συστήματος διαρκούς στοχευμένης μεγέθυνσης. Σε αυτό το ζητούμενο, **στόχος μας και μέλημα μας δεν είναι άλλος από την κάθετη πτώση της χρήσης ενεργειακών πόρων, που μπορεί, όμως, να επιτευχθεί μόνο με μια ευρεία αλλαγή κοινωνικής δομής όπου στον πυρήνα της θα υπάρχει η φύση και ο άνθρωπος, με όρους ισότητας και δικαιοσύνης, ενός ανεξούσιου κόσμου.** Και αυτό οφείλουμε να το έχουμε πάντα κατά νου στις οικολογικές δράσεις μας διότι ο συγκεκριμένος χώρος με την ετικέτα «περιβάλλον-οικολογία» τα χωράει όλα και όλους. Μπορούμε, υπό βασικές προϋποθέσεις, να συστοιχιζόμαστε σε έναν κοινό αγώνα, αλλά με διακριτό, περιεκτικό και ουσιαστικό λόγο.

Μια άλλη διάσταση είναι ότι τα πετρέλαια για να σχηματιστούν, χρειάστηκαν αρκετά εκατομμύρια χρόνια και μέσα σε εκατό χρόνια, όλο αυτό το δημιούργημα των εκατομμυρίων χρόνων γίνεται ενέργεια και ποσότητες διοξειδίου του άνθρακα. Κλέβεται η δημιουργία και γίνεται ρύπος. ***«Πρώτα θα ξεκινήσουν από το φυσικό αέριο και όταν θα το εξαντλήσουν, οι αντλίες θα οδηγηθούν σε μεγαλύτερο βάθος για να τραβήξουν το πετρέλαιο που συνήθως βρίσκεται κάτω από το στρώμα του αερίου. Σε περίπτωση ατυχήματος, ακόμα και στη διάρκεια της δοκιμαστικής εξόρυξης, θα υπάρξουν επιπτώσεις σε όλο το παράκτιο σύστημα. Οι επιπτώσεις θα επηρεάσουν όλη τη χλωρίδα, την πανίδα, αλλά και τις ανθρωπογενείς δραστηριότητες που σχετίζονται με την ακτή»*** δήλωσε ο **Χρήστος Αναγνώστου, Διευθυντής Ερευνών του Ελληνικού Κέντρου Θαλασσίων Ερευνών (ΕΛΚΕΘΕ)** (εφ. Δημοκρατική Ρόδου, Ν. Καλογήρου, 30.1.20).

Επίσης, ο **Θοδωρής Τσιμπίδης**, ιδρυτής και επικεφαλής του Ινστιτούτου Θαλάσσιας Προστασίας **«Αρχιπέλαγος»** τονίζει: ***«από τη στιγμή που θα ξεκινήσουν έστω και οι δοκιμαστικές εξορύξεις, οι διαρροές θα είναι αναπόφευκτες και η καταστροφή θα είναι τεράστια και δεν θα αφορά μόνο στα οικοσυστήματα. Πέραν αυτού ανοίγουμε τις πόρτες για την πιθανότητα πρόκλησης ενός ατυχήματος όπως εκείνου που έγινε στον Κόλπο του Μεξικού, όπου οι Αμερικανοί με τα πιο σύγχρονα μέσα πολεμούσαν επί ένα μήνα, ανήμποροι να σταματήσουν τη διαρροή. Στην περίπτωση της Ελλάδας δεν διαθέτουμε ούτε εξοπλισμό, ούτε τεχνογνωσία, ούτε εξειδικευμένο προσωπικό που θα μπορούσε να δράσει κατασταλτικά. Αν το ίδιο συμβεί στις θάλασσές μας, θα παρακολουθούμε ανήμποροι την καταστροφή και θα κόβουμε τις φλέβες μας».***

Διαπιστώνουμε, λοιπόν, ότι δύο ανεξάρτητοι μεταξύ τους ερευνητές –ο ένας σε κρατικό φορέα– εκφράζουν με κατηγορηματικό τρόπο τις αντιρρήσεις τους. Επί πλέον οι θαλάσσιες εξορύξεις κρύβουν σημαντικούς κινδύνους ακόμα και σε «φυσιολογικές» συνθήκες λειτουργίας και σε ρηχά νερά. Μόνο στον Κόλπο του Μεξικού, το διάστημα 2001-2010 αναφέρθηκαν επισήμως 858 περιστατικά πυρκαγιών ή εκρήξεων, 1349 τραυματισμοί και 69 θάνατοι. Από τη στιγμή που θα υπάρξει διαρροή πετρελαίου στη θάλασσα, είναι πρακτικά αδύνατη η ανάκτησή του σε ποσοστό που ξεπερνάει το 90%. Σε βάθη μεγαλύτερα των 150μ. υπάρχει ακόμη υψηλότερος κίνδυνος ατυχήματος λόγω των μεγάλων πιέσεων που επικρατούν στον πυθμένα της θάλασσας. Όπως αναφέρεται και σε Πόρισμα της Ειδικής Επιτροπής για το ατύχημα στον Κόλπο του Μεξικό προς τον Πρόεδρο των ΗΠΑ: «η εξόρυξη σε μεγάλα βάθη

εγκυμονεί νέους κινδύνους, οι οποίοι δεν απαντώνται ικανοποιητικά από τις **εκθέσεις για το που είναι ασφαλές να γίνει γεώτρηση, τι μπορεί να πάει λάθος και πώς να αντιμετωπιστεί αυτό». Το ίδιο, άλλωστε, πάνω-κάτω είπε και η ΕΔΕΥ (Ελληνική Διαχειριστική Εταιρεία Υδρογονανθράκων), όταν μίλησε για έλλειμμα τεχνογνωσίας και εμπειρίας από τις εταιρείες.**

Στο οικονομικό κομμάτι, η αλήθεια είναι ότι για τις εξορύξεις στον θαλάσσιο ελλαδικό χώρο υπάρχουν αρκετές χρηματοοικονομικές αναλύσεις για την βιωσιμότητα των συγκεκριμένων έργων και τα συγκριτικά πλεονεκτήματα-μειονεκτήματα που παρουσιάζουν. Θα δούμε την ουσία αυτών, όχι ως μια κυρίαρχη διαδικασία επιλογής σε σύγκριση με την οικολογική-περιβαλλοντική επιβάρυνση, για να διαπιστώσουμε ότι ακόμη και με όρους καπιταλιστικούς και αυτές οι εξορύξεις είναι ζημιογόνες για τις κοινωνίες, τοπικές και ευρύτερες. Εν προκειμένω, οι εξορύξεις, ανεξαρτήτως ενδεχόμενου ατυχήματος, επηρεάζουν αρνητικά δυο σημαντικότατους οικονομικούς τομείς, εκείνους του τουρισμού και της αλιείας. Εννοείται ότι και σε αυτούς τους τομείς υπάρχουν τα «κακώς κείμενα» με υπεραλίευση, χρήση τρατών, υπερεκμετάλλευση εργατικού προσωπικού κ.ά.

Αξίζει να σημειωθεί, λοιπόν, ότι τα δύο θαλάσσια κοιτάσματα σε Πατραϊκό και Κατάκολο δύναται να αποφέρουν εκτιμώμενα έσοδα 300 εκατ. ευρώ ετησίως, **όσα είναι τα έσοδα μόνο από την αλιεία του Ιονίου**. Για την εξόρυξη νότια της Κρήτης, σε πολύ βαθιά νερά, άρα μεγαλύτερης επικινδυνότητας, τα οικονομικά οφέλη είναι 5% για την Περιφέρεια Κρήτης, 20% για το Κράτος και 75% για τις εταιρείες. Το WWF σε μελέτη του με τίτλο **«το πραγματικό κόστος πετρελαίου στην Ελλάδα»**, κάνει χρήση αναλυτικών μοντέλων κόστους-οφέλους, χρησιμοποιώντας τέσσερα διαφορετικά σενάρια και επιτρέπει την ανάλυση ευαισθησίας των αποτελεσμάτων σε πολλαπλές μεταβλητές, είτε αυτές είναι μακροοικονομικές (για παράδειγμα μελλοντική τουριστική ανάπτυξη) είτε έχουν να κάνουν αμιγώς με το σκέλος των επιπτώσεων των εξορύξεων (πιθανότητες ατυχημάτων).

Ακόμη και αν αγνοηθούν οι πιθανότητες πολύ σοβαρών πετρελαιοκηλίδων, υπολογίζοντας μόνο την τακτική, επιχειρησιακή ρύπανση και μικρά περιστατικά ρύπανσης, τα κόστη θα μπορούσαν να αγγίξουν τα **1,2 δισ. ευρώ σε ορίζοντα 25ετίας**. Σε περίπτωση πρόκλησης μιας **καταστροφικής πετρελαιοκηλίδας** σε χρονικό ορίζοντα 25 ετών, οι αθροιστικές ζημιές θα μπορούσαν να αγγίξουν **τα 5,9 δισ**. Σε ένα τέτοιο σενάριο, η σοβαρότερη επίπτωση αναμένεται στον τουριστικό τομέα και στον τομέα της αλιείας. Όπως είναι αναμενόμενο, οι περιοχές με μεγάλη τουριστική κίνηση θα υποστούν τη μεγαλύτερη ζημιά σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Ένα μόνο σοβαρό περιστατικό πετρελαϊκής ρύπανσης στην Κρήτη, θα μπορούσε να προκαλέσει οικονομικές απώλειες που ξεπερνούν τα 2 δισ. ευρώ και απώλειες περισσότερων από 40.000 θέσεων. Ομοίως, τα νησιά του Ιονίου θα μπορούσαν να υποστούν απώλειες εισοδήματος της τάξης του 1,7 δισ. ευρώ και 18% μείωση των θέσεων εργασίας για 1-3 έτη.

Τα ευρήματα που απορρέουν καταδεικνύουν ότι η εξόρυξη υδρογονανθράκων στις ελληνικές θάλασσες, μπορεί δυνητικά να έχει καταστροφικές επιπτώσεις στις τοπικές οικονομίες, την ελληνική περιφέρεια και τελικά την συνολική οικονομία, στους φορολογούμενους πολίτες δηλαδή. Βάσει των καταγεγραμμένων ατυχημάτων τα οποία έχουν συμβεί και έχουν προκαλέσει πετρελαιοκηλίδες, γνωρίζουμε ότι το περιβαλλοντικό κόστος σε πολλές περιπτώσεις ξεπερνά το κόστος ζημιάς στην οικονομία. Έτσι, για παράδειγμα το ατύχημα του Exxon Valdez προκάλεσε μη περιβαλλοντική ζημιά 2,7 δισ. δολάρια, και εν τέλει κόστος περιβαλλοντικών επιπτώσεων 2,8 δις δολ.

Αλλά, **απάντηση για τα ενδεχόμενα «οφέλη» μιας εξόρυξης έρχεται και από την 4η μεγαλύτερη παραγωγό πετρελαίου και φυσικού αερίου στην ΕΕ, τη Ρουμανία,** καθώς η παραγωγή της αρκεί για να καλύψει το 40% της συνολικής της κατανάλωσης. Παρ' όλα αυτά, σύμφωνα με έκθεση του οίκου Deloitte, η παραγωγή πετρελαίου και αερίου συμβάλλει μόλις κατά **1,2% στο ΑΕΠ της χώρας**, ακόμα και αν συνυπολογιστεί η **έμμεση συμβολή**. Είδαμε και παραπάνω ότι μόνο το ΑΕΠ από τον τουρισμό στον ελλαδικό χώρο αγγίζει το 30% έμμεσης συμβολής!

Ακόμη και αν η Ελλάδα είχε ανάλογα κοιτάσματα, αξίζει να αναρωτηθεί κάποιος αν μπορούν πραγματικά να αντισταθμίσουν το ρίσκο μιας καταστροφικής ζημιάς στο φυσικό κεφάλαιο και τις τοπικές οικονομίες; Σε άλλες συνθήκες δεν θα υπήρχε καν ερώτημα για εξόρυξη ή μη. Αλλά στις μέρες μας, οι επιλογές των πετρελαϊκών εταιρειών αποφασίζονται από μια μικρή ελίτ, σε συνεργασία με την πολιτική ελίτ και με μοναδικό γνώμονα την κερδοφορία και τα συμφέροντά τους. Μια ελίτ η οποία, την ίδια ώρα που κλείνει το ρυπαρό και καρκινογόνο λιγνίτη, ανοίγει «δουλειές» με άλλες εξορύξεις για την ικανοποίηση των ντόπιων και διεθνών συμμοριών που λεηλατούν τους φυσικούς πόρους, που κλείνει τη μια πόρτα και ανοίγει την άλλη με σταθερές ποσότητες εκπομπής διοξειδίου του άνθρακα.

Τώρα που ένα γεγονός πανδημίας έδειξε και δείχνει το μέγεθος των συνεπειών, δεν υπάρχουν περιθώρια για εφησυχασμό και έλλειψη δράσης για την αποτροπή των συγκεκριμένων εξορύξεων, οι οποίες αποφέρουν προβλέψιμα και καταστροφικά αποτελέσματα. Η αδράνεια και η άγνοια σκοτώνουν…

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Blitzkrieg για τον θαυμαστό νέο κόσμο

«Έχουμε πόλεμο…»

(Κυριάκος Μητσοτάκης, πρωθυπουργός της Ελλάδας, ομοτράπεζος της Λέσχης Bilderberg)

«Είναι εγκληματίες πολέμου[…] Κάποιοι εγκληματούν αν δεν εφαρμόσουν το νόμο και θα πρέπει να τον εφαρμόσουν με την απειλή εντός εισαγωγικών ή με τον έλεγχο της αστυνομίας…»

(Βασίλης Ντούμας, πρόεδρος Ειδικών Φρουρών, για όσους απειθαρχούν στα μέτρα για τον κορωναϊό)

…Μέχρι ποιο σημείο, λοιπόν, πρέπει να υπακούμε σε τέτοιες εντολές; Για όσο ωφελεί· δηλαδή μέχρι εκεί που διατηρώ το σωστό και την ευπρέπεια…
… Μη γίνεσαι πιο δειλός απ' τα παιδιά· αλλά, όπως εκείνα, όταν η κατάσταση δεν τους αρέσει, λένε «δεν παίζω άλλο», και συ, όταν βλέπεις ότι τα πράγματα φτάνουν εκεί, πες «δεν θα παίξω άλλο» και φύγε· αν μείνεις όμως, μην κλαις…

(Επίκτητος, «Διατριβαί»)

«Εάν είναι να διαλέξω είτε το εμβόλιο είτε το τσιπάκι, τότε θα διαλέξω τον θάνατο»

(Μ.Ι.Α. Βρετανίδα ράπερ)

Ο θαυμαστός νέος κόσμος είναι ήδη εδώ και σύντομα (αν όχι ήδη) θα κληθούμε να πάρουμε τις αποφάσεις μας.

Κοιτάξτε τον, πάρτε χρόνο και παρατηρήστε τον καλά. Δείτε ξεκάθαρα τον εαυτό σας μέσα σ' αυτόν. Μην προσπαθείτε να ξεφύγετε, σκεπτόμενοι το τέλος του εφιάλτη. Μην νανουρίζεστε από καθησυχαστικές δηλώσεις των «υπευθύνων». Ήρθε για να μείνει και το αν τελικώς θα μείνει, πιθανόν να εξαρτάται κι από εμάς.

Πράγματι, έχουμε πόλεμο, εφ' όσον τα κοινωνικά και οικονομικά αποτελέσματα των «μέτρων ανάγκης» αντιστοιχούν σ' εκείνα που θα προκαλούνταν από έναν πραγματικό πόλεμο με σκοπό την κατάκτηση. Απομένει να δούμε τί ακριβώς αφορά αυτός ο πόλεμος.

Σίγουρα δεν μπορεί να αφορά το να «διασωθούν ανθρώπινες ζωές», αυτό αντίκειται στην ίδια την φύση του πολέμου. Κάποιος που εξαπολύει έναν πόλεμο δεν τον ενδιαφέρουν οι ζωές (παρά τριτευόντως ίσως), αλλά η νίκη, η κυριαρχία και η επιβολή επί των αντιπάλων.

Πώς μπορούμε να μιλάμε για «εξαπόλυση πολέμου», εφ' όσον έχουμε μια αντικειμενική κατάσταση εξάπλωσης ενός νέου ιού; **Ο κορωναϊός δεν είναι ο πόλεμος. Τα μέτρα για την υποτιθέμενη αντιμετώπιση του κορωναϊού είναι ο πόλεμος. Ο ιός είναι απλώς ο πυροκροτητής και όχι η βόμβα.** Είναι σαν να ισχυρίζεται κάποιος πως ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος έγινε, λόγω της δολοφονίας του αρχιδούκα της Αυστρίας. Προφανώς θα μπέρδευε τις αιτίες με τις αφορμές.

Μα, ο ιός υφίσταται· είναι μια πραγματική κατάσταση· μετράμε αρκετές χιλιάδες θύματα παγκοσμίως. Ασφαλώς. Κανείς δεν ισχυρίζεται πως δεν χρειάζονται κάποια μέτρα, προσοχή και τήρηση κανόνων υγιεινής, όπως και παύση μετακινήσεων από και προς περιοχές που μαστίζονται από τον ιό. Δεν πρόκειται όμως για ιό τύπου «Μαύρης Πανώλης» με ποσοστό θνησιμότητας, φερ' ειπείν, 90% επί των νοσούντων. Εάν ήταν έτσι, θα μιλούσαμε διαφορετικά. Τώρα, θα ήταν επαρκές το να τύχουν αυξημένης φροντίδας και να προστατευτούν δια της απομόνωσης οι ηλικιωμένοι και όσοι υποφέρουν ήδη από κάποιο άλλο νόσημα ή αδυναμία και όλοι οι υπόλοιποι δυνατοί οργανισμοί να είναι στις δουλειές τους. Αντ' αυτού, βρίσκονται σε καραντίνα, έγκλειστοι στα σπίτια τους δισεκατομμύρια άνθρωποι σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη –πράγμα πρωτοφανές ιστορικά– σε ένα μέτρο που φαίνεται εξαιρετικά δυσανάλογο με την έκταση της πραγματικής θανατηφόρας δράσης του ιού. Και μάλιστα, χωρίς η καραντίνα να συνδέεται με κάποιο ορατό αποτέλεσμα: Οι ρυθμοί θανάτων στην Ιταλία παραμένουν οι ίδιοι σε πείσμα της καραντίνας.

Υπήρξαν γιατροί, τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς, οι οποίοι επεσήμαναν το παραπάνω γεγονός αρνούμενοι να ευθυγραμμιστούν με την κυρίαρχη τάση του «lockdown». Στα καθ' ημάς, η περίπτωση του καρδιολόγου Φαίδωνα Βόβολη είναι ενδεικτική και η προσπάθεια φίμωσης και πειθάρχησής του ιδιαίτερα εύγλωττη. Εμείς τείνουμε να εμπιστευόμαστε ανθρώπους οι οποίοι, σε συνδυασμό με τις γνώσεις τους, διατηρούν το ήθος και το θάρρος της γνώμης τους απέναντι σε αντίξοες συνθήκες. Σε συνθήκες, δηλαδή, ανηλεούς και συντονισμένης προπαγάνδας και συνεπακόλουθης απειλής κοινωνικού κανιβαλισμού, όπου η έκθεση της γνώμης συνεπάγεται ευθύνη και προσωπικό κόστος. Σε τέτοιες συνθήκες κρίνεται ο καθένας, είτε ξέρει κάτι και το λέει είτε ξέρει κάτι και το βουλώνει, γιατί «δεν συμφέρει». Επί πλέον, δεν είναι ο μόνος· διεθνώς έχουν καταγραφεί πολλές παρόμοιες αντιδράσεις. Σημειώνουμε, επίσης, την εντελώς διαφορετική αντιμετώπιση που επέλεξαν κράτη, όπως η Σουηδία.

Δεν θα επεκταθούμε σε περαιτέρω ιατρικές λεπτομέρειες, που δεν είναι και της αρμοδιότητάς μας. Αυτό που γνωρίζουμε με θετικό τρόπο είναι πως δεν είναι δυνατόν αυτοί που «δεν ίδρωνε το αυτί τους» από τις πολλές χιλιάδες αυτοκτονίες την εποχή των Μνημονίων, να άρχισαν ξαφνικά να σέβονται την ανθρώπινη ζωή και να θέλουν να την προστατεύσουν. Δεν είναι δυνατόν αυτοί που είτε κατέστρεψαν είτε απαξίωσαν το όποιο σύστημα υγείας υπήρχε –και που τώρα θα ήταν απολύτως απαραίτητο– να γίνονται ξαφνικά οι απόλυτοι τιμητές της υπευθυνότητας. Γινόμαστε γελοίοι, πιστεύοντας κάτι τέτοιο υπό το κράτος τού κατευθυνόμενου πανικού – όσο γελοίος μπορεί να γίνει κάποιος πάσχων από το **Σύνδρομο της Στοκχόλμης**. Προφανώς κάτι άλλο συμβαίνει.

Ας συνέλθουμε λίγο, λοιπόν, από τα «ψυχοτρόπα» της εθελοδουλείας κι ας μιλήσουμε για την «ταμπακιέρα».

Στιγμές του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου

Θα πρέπει να γνωρίζουμε γι' αυτόν, εφόσον ήδη διανύουμε την εποχή του. Είναι κάτι που συμβαίνει τώρα και όχι κάτι που «θα γίνει». Απλώς κλιμακώνεται διαρκώς. Ξεκίνησε το 1989, αναβαθμίστηκε σε ένταση και έκταση το 2008 - 2010 και περνά στο επόμενο επίπεδο σήμερα.

Σε ένα οποιοδήποτε γεγονός, μπορούμε να αναγνωρίσουμε τον ωφελούμενο, παρατηρώντας απλά το ποιος σπεύδει να αδράξει την ευκαιρία, για να το εκμεταλλευτεί. Το ποιος το κάνει πριν από οποιονδήποτε άλλον ενδεχόμενο ανταγωνιστή και μάλιστα χωρίς να αυτοσχεδιάζει, αλλά έχοντας ένα σχέδιο ήδη επεξεργασμένο από πριν. Το αν προκάλεσε αυτό καθαυτό το γεγονός ή όχι είναι δευτερευούσης σημασίας. Δεν χρειάζεται να αναλωνόμαστε σε εικασίες που πιθανόν να μην απαντηθούν ποτέ· αρκεί να παραμείνουμε σε όσα μπορούμε να γνωρίζουμε με σίγουρο και θετικό τρόπο.

Ανήμερα της 25ης Μαρτίου 2020 ο «**λαγός**» Γιωργάκης Παπανδρέου αναδύθηκε από τα πέπλα της λήθης, για να υποδείξει πως «***η πανδημία του κορωναϊού ανέδειξε την ανάγκη μιας παγκόσμιας δημοκρατικής διακυβέρνησης***». Θυμόμαστε, πως στις 29 Απριλίου του 2010, λίγο πριν την υπογραφή του πρώτου Μνημονίου, από το βήμα του συνεδρίου του *Economist*, διεκήρυττε ότι «*χρειαζόμαστε παγκόσμια διακυβέρνηση, παγκόσμια οικονομική διακυβέρνηση και την χρειαζόμαστε γρήγορα*». Ας σημειωθεί η μικρή διαφορά στην φρασεολογία που ενέχει τον χαρακτήρα του φύλλου συκής: «Παγκόσμια δημοκρατική διακυβέρνηση» αντί για «παγκόσμια οικονομική διακυβέρνηση». Το τί επακολούθησε το γνωρίζουμε όλοι. **Ο Ελλαδικός χώρος ως «στρατιώτης» και πιόνι σύρθηκε από τους κοτζαμπάσηδές του, άμεσα συνδεδεμένων με τα διεθνή κέντρα εξουσίας, ανοιχτά στη μάχη μεταξύ των «στρατηγών» ΗΠΑ και Ευρώπης και φυσικά «θυσιάστηκε», όπως συμβαίνει πάντοτε με όλα τα πρόθυμα πιόνια.**

Στην ίδια γραμμή, επίσης, την 25η Μαρτίου, ο Gordon Brown, πρωθυπουργός του Ηνωμένου Βασιλείου την πε-

ρίοδο της προηγούμενης «οικονομικής κρίσης» –ο άνθρωπος που έπεισε τον Απρίλη του 2009 τους G20 να «διασώσουν» τις τράπεζες, δηλαδή να ρευστοποιήσουν και να μεταφέρουν τον κοινωνικό πλούτο στα χέρια των ολίγων– μίλησε με περισσότερη σαφήνεια. Κάλεσε για τη δημιουργία ενός είδους προσωρινής μορφής μιας παγκόσμιας κυβέρνησης, η οποία θα λειτουργήσει ως συμπαγές σώμα για την αντιμετώπιση του κορωναϊού. Όπως είπε, οργανώσεις όπως ο ΠΟΥ (Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας), τα Ηνωμένα Έθνη, η Παγκόσμια Τράπεζα και το ΔΝΤ θα έπρεπε να συμμετέχουν στο κυβερνητικό αυτό «σώμα», το οποίο θα «***διασφαλίσει πως οι προσπάθειες των κεντρικών τραπεζών θα είναι συντονισμένες***» και «θα βοηθήσει να κατασκευαστεί ένα εμβόλιο». Μα, τί δουλειά έχουν τα εμβόλια με τις κεντρικές τράπεζες, σε τί ακριβώς χρειάζεται να συντονιστούν και για ποιον λόγο;

Προηγουμένως, την 23η Μαρτίου, ο «παγκοσμίου φήμης» οικονομολόγος Τζέφρυ Σακς, σε συνέντευξή του στην Καθημερινή, υποστήριξε την ανάγκη για ένα «***νέο Σχέδιο Μάρσαλ χρηματοδοτούμενο από κάποιου είδους κοινά ομόλογα***», ώστε να αντιμετωπιστεί η οικονομική καταστροφή λόγω του ιού (ας μην ξεχνιόμαστε: λόγω των μέτρων αντιμετώπισης του ιού). Μίλησε επίσης για ***τον ρόλο της ΕΚΤ (Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα) για την αγορά κρατικών ομολόγων,*** ώστε να υπάρξει η απαιτούμενη ρευστότητα. Εάν θυμάστε, το 2012 κατά την κορύφωση της τότε «κρίσης» ο τότε ακόμη «φέρελπις επαναστάτης» Τσίπρας μιλούσε για την ανάγκη ενός «σχεδίου Μάρσαλ» για την Ευρώπη, όχι βέβαια γιατί το σκέφτηκε ο ίδιος, αλλά γιατί αυτό σκέφτονταν τα Αμερικάνικα ιδρύματα, τα οποία «επισκεπτόταν» εκείνη την εποχή. «Σχέδιο Μάρσαλ»… Μοιάζει με ένα είδος «κώδικα» που εκστομίζει κάποιος για να τον καταλαβαίνουν αυτοί που πρέπει. Εν συντομία και χωρίς διάθεση εμβάθυνσης λόγω χώρου, θα λέγαμε πως είναι η μέθοδος, για να ξεφορτώσουν οι ΗΠΑ τα επικά χρέη τους (σε ποιον άραγε χρωστούν οι ΗΠΑ;) στις πλάτες των υπόλοιπων υπό τη μορφή δανείων. Κάποια στιγμή θα πρέπει να υπάρξει διαγραφή χρεών, εφ' όσον είναι γνωστό τοις πάσι πως όλο αυτό το χρήμα που κυκλοφορεί παγκοσμίως δεν έχει πραγματικό παραγωγικό αντίκρυσμα. Αυτό όμως δεν είναι απλή υπόθεση. Με ποιούς όρους θα γίνει, ποιοί θα είναι οι όροι της διάδοχης κατάστασης (της «επανεκκίνησης»), ποιός θα τους επιβάλλει και θα τους συντηρεί; **Εν ολίγοις ποιός θα είναι ο επικυρίαρχος της επόμενης ημέρας; Διαγραφή χρεών κατ' αρχάς σημαίνει πως κάποιοι θα πρέπει να χρεωκοπήσουν και να αποδεχτούν την ήττα τους σε μια μελλοντική διευθέτηση. Και αυτή τη στιγμή ο κίνδυνος χρεωκοπίας αγγίζει τους πάντες και τα πάντα, αλλά κατά βάση όλους τους «κάτω», δηλαδή εμάς.**

Ως τελικό δεδομένο, σχετικό με την τάση που υποστηρίζει ο Σακς, είναι και η δυναμική επαναφορά στο προσκήνιο των Ευρω-ομολόγων (ως «κορωνο-ομολόγων» πλέον) με την επιστολή εννέα Ευρωπαίων ηγετών (του Μητσοτάκη συμπεριλαμβανομένου), προκειμένου να αντιμετωπισθούν τα χρέη στην Ευρωζώνη. Με μπροστάρη τον Μακρόν**, γνωστό «παιδί του σωλήνα» των Ρόθτσιλντ**. Και πάλι ας ανακαλέσουμε στη μνήμη μας πως τα Ευρωομόλογα ήταν ένα από τα διακυβεύματα της «κρίσης» μετά το 2010, τα οποία υποστήριζαν οι Αμερικανοί και απέρριπταν οι Γερμανοί. Ευρω-ομόλογο, με απλά λόγια, σημαίνει πως η ΕΚΤ αναλαμβάνει κεντρικό, αναβαθμισμένο και παντελώς ανεξάρτητο ρόλο στο Ευρωπαϊκό σύστημα, υπεράνω κάθε Ευρωπαϊκής θεσμικής ή κρατικής οντότητας, ώστε να ελέγχει τη νομισματική πολιτική και την έκδοση χρήματος, χωρίς να χρειάζεται να δίνει λογαριασμό σε κανέναν. Όπως ακριβώς δηλαδή συμβαίνει με την υποτιθέμενα «Αμερικανική» κεντρική τράπεζα (FED) της οποίας μικρή αδελφή είναι η ΕΚΤ. Και γύρω από αυτήν να οργανωθεί ένα κεντρικό Ευρωπαϊκό υπουργείο οικονομικών, το οποίο θα συντάσσει τους προϋπολογισμούς για τα κράτη, τα οποία θα μετατραπούν έτσι σε κάτι σαν τις «πολιτείες» των ΗΠΑ. Ασφαλώς οι Γερμανοί ήταν και πεισματικά παραμένουν αντίθετοι σ' έναν τέτοιον σχεδιασμό, απλούστατα γιατί αυτό αυτομάτως τους θέτει σε δεύτερο ρόλο στο Ευρωπαϊκό οικοδόμημα και ουσιαστικά στο έλεος των Αμερικανών. Εάν θα είναι η ΕΚΤ αυτή που ουσιαστικά θα αποφασίζει για το ποιος θα πλουτίζει και ποιος θα πεινάει, αναλόγως με το πόσο «καλό παιδί» είναι, δηλαδή με το πόσο πρόθυμα ευθυγραμμίζεται σε κάποιες πολιτικές, τα συμπεράσματα είναι εύλογα. Αντ' αυτού, οι Γερμανοί προώθησαν ένα σύστημα ελέγχου δια των Μνημονίων κομμένο και ραμμένο στα μέτρα τους, το οποίο και υφιστάμεθα μέχρι σήμερα με τα γνωστά αποτελέσματα.

Ειρωνικά, τα πράγματα εξελίσσονται όπως ακριβώς συνέβη και στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Όλοι οι λαοί της Ευρώπης βρέθηκαν μεταξύ της Γερμανικής «σφύρας» και του Βρετανο-Αμερικανικού «άκμονος». Είναι λογικό πως όποιος βρεθεί εκεί, στο ενδιάμεσο διάστημα, θα χτυπηθεί ανελέητα και θα υποστεί καταστροφές που δεν θα αντιμετωπίσει ούτε η σφύρα ούτε ο άκμονας. Θα πρέπει να γίνει κατανοητό πως στην ιστορία αυτή δεν υπάρχουν «καλοί». Σε κοινωνικό επίπεδο, δηλαδή σε ό,τι αφορά την εξέλιξη των πολιτικών που αφορούν τον κοινωνικό έλεγχο, δεν προβλέπεται να υπάρξει καμμία διαφορά. Τουναντίον, τα πράγματα προβλέπονται εφιαλτικότερα, πράγμα που μπορούμε ήδη να διαπιστώσουμε.

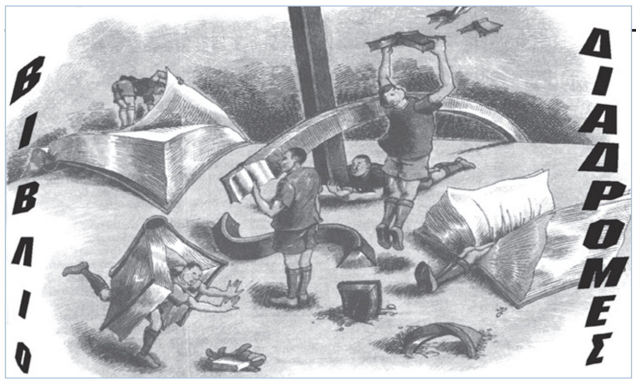
Δεν χρειάζεται, λοιπόν, ιδιαίτερη φαντασία για να αντιληφθούμε πως **διάγουμε μέρες ολικής επαναφοράς στο 2010** με πολύ χειρότερους όρους. Όλες οι «εκκρεμότητες» του τότε επανέρχονται δριμύτερες σήμερα. Ο καταλύτης, ο οποίος δρομολογεί τις προαποφασισμένες εξελίξεις ήταν τότε και είναι και τώρα μια οικονομική κατάρρευση επικών διαστάσεων, **η οποία δεν συμβαίνει τυχαία από μόνη της, αλλά επειδή προκαλείται σχεδιασμένα**. Τότε ήταν η λεγόμενη φούσκα των ομολόγων. Τώρα, είναι η παύση της πραγματικής οικονομικής δραστηριότητας, εφ' όσον με κάποια αφορμή **απαγορεύεται στον κόσμο να εργαστεί** –όχι επειδή το επέλεξε ο ίδιος, αλλά γιατί επιβάλλεται από τον κρατικό μηχανισμό επ' αόριστον «**για το καλό του**»– κι αυτό είναι σίγουρο ότι θα έχει εκρηκτικότερα αποτελέσματα από την οποιαδήποτε «φούσκα». Και αυτό που εξασφαλίζει πως οι εξουσιαστές μπορούν να δρομολογούν τις εξελίξεις «**με την ησυχία τους**» είναι ο εγκλεισμός όλων στα σπίτια τους και η συντήρηση της παράλυσης τους από το φόβο ενός άγνωστου ιού.

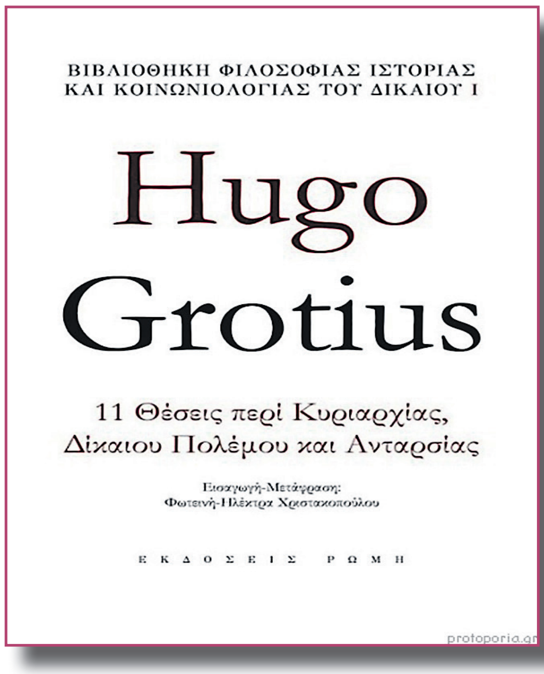
Μα, τί σόι καπιταλισμός είναι αυτός; Δεν πρόκειται όμως περί καπιταλισμού, αλλά **για την συνεχιζόμενη απόπειρα απόκτησης φεουδαρχικών ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων επί του κόσμου όλου από τους ολίγους, προωθώντας παράλληλα ένα κομμουνιστικό στη φιλοσοφία του σύστημα ελέγχου για τα δισεκατομμύρια της «μάζας»**. Στα πλαίσια αυτά, ο καπιταλισμός θεωρείται όπλο και τα όπλα δεν πρέπει να διατίθενται για να τα χρησιμοποιεί ο οποιοσδήποτε… Παρά μόνον οι σφουγκοκωλάριοι των φεουδαρχών. Τα παραπάνω συνοψίζουν και την ουσία των στοχεύσεων του τρίτου παγκοσμίου πολέμου αλλά και την πεμπτουσία αυτού που ονομάζεται –κατά Γιωργάκη– «παγκόσμια δημοκρατική διακυβέρνηση».

(Συνεχίζεται…)

Αναρχική συλλογικότητα ***Πυργῖται***

Εισαγωγή-Μετάφραση:
Φωτεινή-Ηλέκτρα Χριστακοπούλου
σελ. 122 / Εκδόσεις Ρώμη
Αθήνα Ιανουάριος 2020

(Ο Ούγκο Γκρότιους) Ασκώντας κριτική στην κατά Μποντέν έννοια της κυριαρχίας εισαγάγει την διάκριση των εξουσιών 150 χρόνια πριν από τον Μοντεσκιέ, όπως επίσης και την έννοια της λαϊκής κυριαρχίας, αποδεικνύοντας με νομικά επιχειρήματα τό γιατί έχουν κυριαρχία τα αντιπροσωπευτικά σώματα. Αντλεί την επιχειρηματολογία του από την Αρχαία Ελλάδα (Θουκυδίδη, Αριστοτέλη), την Ρώμη, το Βυζάντιο και τη σχολή του Ακινάτη. Δείχνει λογικά το δικαίωμα κήρυξης πολέμου για την υπεράσπιση σημαδιών κυριαρχίας, το δικαίωμα του συναθροίζεσθαι με άλλα μέρη για την διεξαγωγή αυτού του πολέμου, το πότε ένας τέτοιος πόλεμος είναι δίκαιος δημόσιος πόλεμος, το πώς μεταβιβάζεται κυριαρχία από το ένα εμπόλεμο μέρος στο άλλο πέραν των υλικών λαφύρων και λείας κ.λπ.

Εφαρμόζει την θεωρητική του ανάλυση στο ιστορικό γεγονός της Ολλανδικής Εξέγερσης κατά της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του ισπανού Φιλίππου Β', στην οποία συμμετείχε ενεργά όντας επιφανές στέλεχος της Ολλανδικής διπλωματίας και ως ***ο βασικός θεωρητικός θεμελιωτής της Συνθήκης της Βεστφαλίας, που αποτελεί μέχρι σήμερα τον κεντρικό πυρήνα της συγκρότησης των κρατών κατά το (Γκροτιανό) Σύστημα Διεθνούς Δικαίου.*** *Αποδεικνύει το δικαίωμα ανταρσίας λόγω επιβολής φορολογίας από τον επικυρίαρχο (Ισπανούς) προς τους κυριαρχούμενους (Κάτω Χώρες) και το γιατί πρόκειται για δημόσιο δίκαιο (μη εμφύλιο) πόλεμο.*

Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης

Ο *Ούγκο Γκρότιους* (1583-1645) ζει την περίοδο της διαμόρφωσης της Ολλανδικής επικράτειας ως ανεξάρτητου κράτους, ως διπλωμάτης, ως θεωρητικός του δικαίου, ως ιστορικός, αλλά και ως ποιητής, μεταφραστής και θεατρικός συγγραφέας. Πρόκειται για την περίοδο της μετάβασης από την *de facto* (1581) στην *de jure* (1648) Ολλανδική Ανεξαρτησία, η οποία χαρακτηρίζει τον ογδονταετή πόλεμο ή (1568-1648) *η Ολλανδική Εξέγερση*, όπως ονομάστηκε.

11 Θέσεις περί Κυριαρχίας, Δίκαιου Πολέμου και Ανταρσίας
Hugo Grotius

Ο *Γκρότιους* σε ηλικία 15 ετών συμπεριλαμβάνεται σε ομάδα συμβούλων σε μια πρεσβεία προς τον *Ερρίκο τον Δ' της Γαλλίας*, σπουδάζει νομικά στην Γαλλία. Το 1589 επιστρέφει στην *Χάγη* και εργάζεται ως δικηγόρος, διορίζεται το 1601 ως ιστοριογράφος της Ολλανδίας· αργότερα το 1613 διορίζεται Γενικός Εισαγγελέας, γίνεται μέλος του *Κολλεγίου των Συνεννοημένων Συμβουλίων*, μιας Επιτροπής συμβούλων με περιορισμένη νομοθετική εξουσία, που λειτουργούσε, όταν συνεδρίαζαν οι *Πολιτείες της Ολλανδίας*, ενώ λίγους μήνες μετά ηγείται μιας πρεσβείας προς τον *Ιάκωβο Β' της Αγγλίας* με σκοπό την επίλυση εμπορικών διαφορών, αλλά και ***το έργο της διευκρίνησης της πολιτικής της ανεξιθρησκείας***, που ακολουθούσε η Ολλανδία, γεγονός το οποίο εξόργιζε τους Αγγλικανούς επισκόπους.

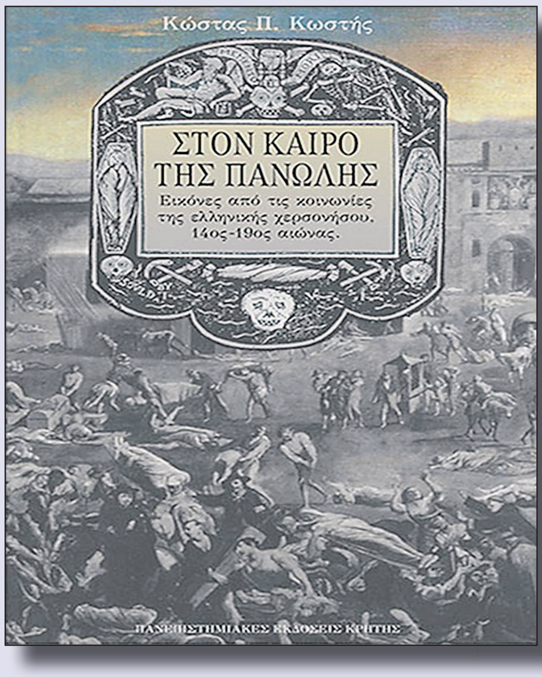
Ο *Ούγκο Γκρότιους* εκπροσωπεί επίσης την *Ηνωμένη Εταιρεία Ανατολικών Ινδιών*, δηλαδή την ***πρώτη πολυεθνική εταιρεία παγκοσμίως και την πρώτη επιχείρηση που εξέδωσε μετοχές, η οποία είχε αποκτήσει την άδεια από το Κοινοβούλιο των Κάτω Χωρών για 21ετές μονοπώλιο αποικιακών δραστηριοτήτων στην Ινδία***. Όπως αναφέρεται στην *Εισαγωγή* της έκδοσης: «***Η Ηνωμένη Ολλανδική Εταιρεία Ανατολικών Ινδιών ήταν μια επέκταση της κυβέρνησης, καθώς τής αναγνωρίζονταν αρμοδιότητες διεξαγωγής πολέμου, διαπραγματεύσεις συνθηκών, έκδοσης νομίσματος και ίδρυσης αποικιών***».

Ο *Γκρότιους*, λοιπόν, υπήρξε ένας από τους αρχιτέκτονες, ίσως ο σημαντικότερος, της ***Ειρήνης της Βεστφαλίας*** (*1648*), η σύναψη της οποίας είχε ως αποτέλεσμα αφ' ενός τη λήξη του *Τριακονταετούς πολέμου* (*1618-1648*), μεταξύ του συνασπισμού των καθολικών κρατών και του συνασπισμού των διαμαρτυρόμενων, και τη λήξη του Ογδοηκονταετούς πολέμου, μεταξύ της Ισπανίας και της Ολλανδικής Δημοκρατίας, και αφ' ετέρου την ***αλλαγή της μεσαιωνικής τάξης πραγμάτων και την αντικατάστασή της από ένα σύστημα ανεξάρτητων κρατών***.

Θα θυμίσουμε, σ' αυτό το σημείο, ότι μια από τις βασικές αρχές της ***βεστφαλιανής τάξης*** υπήρξε η εξάλειψη της ιεραρχίας δικαιωμάτων της *Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας* και της *παπικής εξουσίας*, η οποία σε συνδυασμό με την ανάδυση του κράτους σήμαναν το τέλος της λεγόμενης *Respublica Christiana* και την ***γέννηση του πρώτου πολυπολικού συστήματος*** και της ***νέας Ευρωπαϊκής κυριαρχικής τάξης*** με βασική παράμετρο την ισορροπία δυνάμεων. Έτσι, όλα τα κράτη συμμετέχουν πλέον ανεξάρτητα στον διπλωματικό διάλογο, ενώ συγκροτείται επιπλέον μια δομή, εντός του νέου συστήματος, που ***επιτρέπει την διαμόρφωση πολυάριθμων συμμαχιών δίνοντας την δυνατότητα στα κράτη να πηγαίνουν από την μια συμμαχία στην άλλη, καθώς οι συμμαχίες αυτές ήταν αρκετά ελαστικές και βραχύβιες***.

Πιστεύουμε ότι η μελέτη της θεωρητικής σκέψης του *Ούγκο Γκρότιους* είναι, παρά το πέρασμα τόσων αιώνων, όχι μόνο επίκαιρη, αλλά επιβεβλημένη για όσους θελήσουν να κατανοήσουν βαθύτερα, τόσο την διαδικασία μετάβασης στην ***βεστφαλιανή κυριαρχική τάξη πραγμάτων***, αλλά και ένα σημαντικό μέρος όσων εξελίσσονται στις μέρες μας και χαρακτηρίζονται από τις υπαρκτές ή μη αντιθέσεις ανάμεσα στην συγκεκριμένη φάση της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης και των «σημαδιών» εθνικής κυριαρχίας, για να χρησιμοποιήσουμε μια γκροτιανή ορολογία, όπως αυτή επανασυγκροτείται, κατά την γνώμη μας ως κινητήριος μοχλός της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας και όχι ως τροχοπέδη στην ενοποίησή της.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΚΩΣΤΑΣ Π. ΚΩΣΤΗΣ
ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΗΣ ΠΑΝΩΛΗΣ
Εικόνες από τις κοινωνίες της ελληνικής χερσονήσου
14ος – 19ος αιώνας

Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης
Ηράκλειο 2013 / σελ. 403

«Η πανώλη είναι η επιδημική ασθένεια που άφησε τα βαθύτερα τραύματα στη συλλογική συνείδηση των ευρωπαϊκών πληθυσμών, από την εποχή της επιδημίας της «μαύρης πανούκλας» στον 14ο αιώνα. Η αδυναμία κατανόησης του πολύπλοκου μηχανισμού μετάδοσής της, του οποίου βασικός κρίκος είναι τα έντομα και οι αρουραίοι, αύξανε τον τρόμο, που προκαλούσε κάθε νέα εμφάνισή της και καμιά φορά, πέρα από τις διαστάσεις που δικαιολογούσε ο πραγματικός αριθμός των θυμάτων.

Το βιβλίο του Κ. Κωστή δε περιορίζεται στην ανακεφαλαίωση των σημερινών επιστημονικών γνώσεων για την

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

Κλειδωμένα μυαλά, ανοιχτά στόματα

Τα μάτια ροκανίζουν την παραίσθηση του χρόνου

Βγείτε από τη ντουλάπα, μην ντρέπεστε: έχουν φύγει όλοι

Ραδιενεργές παρενέργειες

Η παρενέργεια της ραδιενεργής ατομικότητας βλάπτει τη συμβατότητα με το μέλλον

Κοιτούσε μια τον καθρέφτη και μια αυτό – που θύμιζε άνθρωπο – μέσα στον καθρέφτη (κοίτα, κάποιος σε χαιρετάει: το είδωλό σου ή ένας άγνωστος φυλακισμένος σ' ένα κομμάτι γυαλί;)

Εύθρυπτη η όραση

Φύση: άγρια και ήρεμη όπως της αρμόζει

Οι σκηνές επιβίωσης σοκάρουν το αιμοδιψές κοινό (μα δεν το σοκάρει η ανεξήγητη μανία της εξελικτικής βίας)

Το ένστικτο δε μεταφράζεται

Συλλογικός μυς

Τίποτα δεν περνά απαρατήρητο από το στόμα της ματιάς

Αφαιρετικά στόματα

Περιπλανώμενες, παρακινδυνευμένες στοές

Αποσπώμενες μάσκες

Ματιές στα μέτρα του υποφερτού καταυλισμού

Καταπιείτε τη μπουκιά σας κι ύστερα μιλήστε για την αφάνεια της (εξ)αιρετικής τροφής που ακμάζει στα σωθικά του τίποτα και παραβγαίνει στο τρέξιμο την κατεδάφιση αλλοτινών καιρών

Προσπεράστε το χρόνο (με δική σας ευθύνη)

Ένα όχημα κατευθύνεται με προορισμό το κέντρο του πανικόβλητου / αιμόφυρτου ακουστικού

Κατονομάστε χρήσιμα αντικείμενα

Καταγράψτε την υποκειμενική σας ταυτότητα αφαιρώντας κάθε φορά κι από κάτι

(Γιατί να μην ξεκινούν όλες οι λέξεις με μικρό γράμμα;)

Τι συμπαθητικό αυτό το ζευγάρι γαλότσες!

Περιμένατε πολλή ώρα; Είχε κίνηση; (όπως πάντα)

Δοκιμαστήριο ονείρων (τα όνειρα παίρνουν το σχήμα του μυαλού)

Ξεροστάλιασε η αφορμή να σας περιμένει

Ένα πουκάμισο χορεύει στους ρυθμούς της πόλης

Κάθε ρούχο κάποιος το λατρεύει και κάποιος το μισεί

Μια γάτα θρηνεί

κρατώντας στο στόμα το

νεκρό μωρό της

Άνουρα κυκλάμινα

Διασώστες της

ήττας. Σκαλιά εν δράσει

Μοιρολάτρες εκ πεποιθήσεως

Εγκαταλελειμμένοι από άποψη

Διασχίζεις τρέχοντας τη λεωφόρο: περνάς στο απέναντι διάζωμα

Μια αρμαθιά μυρμήγκια ψαρεύει μυστήρια

Η αθυρόστομη μοναξιά – με το ξεβαμμένο τζιν – συναντήθηκε με τη σφυγμομέτρηση του αλλότριου: σκοπός της συνάντησης η ανάδειξη μιας δυναμικής υπό το βλοσυρό ύφος της αναμέτρησης των παγωμένων κυδωνιών

Αληθεύει η φήμη πως πέρασε από την πόλη ένα καγκουρό με μια κόκκινη πάνινη τσάντα κρεμασμένη στο λαιμό του; Πόσο μακριά λέτε να φτάσει; Μάθατε μήπως κάτι σχετικά με το περιεχόμενο της τσάντας; Λέτε να έκλεψε τον απογευματινό ήλιο; Και αν ναι, τότε πώς θα ξύνει η γη τη ράχη της ματώνοντας τον ορίζοντα της δραστήριας μολόχας;

Μουσική για δεινοπαθούντες

Αναμένεται μικρή αύξηση του τουρισμού (κυρίως την περίοδο των απουσών εποχών)

Εξασφαλισμένο μέλλον, ανυπότακτο παρόν

Ο ήλιος είναι μια μαδημένη μαργαρίτα

Εκκρεμότητες χωρίς ονομασία

Στην αδύναμη μνήμη των ψαριών στηρίχτηκε η αμνησία των ανθρώπων

Καλλωπισμός ημερησίων διοδίων

Ξεφάντωμα μέχρι πρωίας (διαδηλώνουν οι θαυμαστές της οπαδικής κουλτούρας)

Αφήστε ένα κέρμα κάτω από το μαξιλάρι σας

Κλειδωμένα μυαλά, ανοιχτά στόματα

ophelia

αρρώστια και την προβολή τους πάνω στο πραγματολογικό υλικό, που μας άφησαν πηγές αιώνων. Αντίθετα, θέση του συγγραφέα είναι ότι δεν μπορούμε να κατανοήσουμε την πανώλη ως κοινωνικό φαινόμενο παρά μόνο αν λάβουμε υπ' όψιν μας τις κοσμοθεωρίες και τις νοοτροπίες των ανθρώπων των περασμένων αιώνων, μέσα στις οποίες εντάσσονται τόσο οι απόψεις τους για τις ασθένειες όσο και για τα μέσα πρόληψης και θεραπείας.

Για τον σκοπό αυτό, ο συγγραφέας επιδίδεται σε μια συναρπαστική προσπάθεια αποκωδικοποίησης ενός εντυπωσιακού αριθμού χρονικών, ιατρικών πραγματειών, απομνημονευμάτων και ιστορικών συγγραφών. Το συμπεράσματα του ότι οι σημερινές επιστημονικές γνώσεις δεν δικαιολογούν τη συγκαταβατική αντιμετώπιση της αγωνίας των παλαιών, ούτε το συναίσθημα ασφάλειας απέναντι στην ασθένεια, επιβεβαιώνεται τόσο από την πρόσφατη επανεμφάνιση της πανώλης στην Ινδία, όσο και από τις λεγόμενες "μάστιγες του αιώνα" απέναντι στις οποίες, τουλάχιστον οι σημερινοί κάτοικοι πολλών περιοχών της γης, είναι το ίδιο ανυπεράσπιστοι όπως οι πρόγονοί μας μπροστά στην πανώλη».

(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Στο εντυπωσιακό αυτό πόνημά του ο συγγραφέας συνθέτει πράγματι με εντυπωσιακό τρόπο πλήθος χρονικών, πληροφοριών από ιατρικές συγγραφές και πραγματείες, δεδομένων που προκύπτουν από αρχειακές πηγές, απομνημονευμάτων και ιστορικών πηγών για το ζήτημα μέσα από τις οποίες φιλτράρονται οι αντιλήψεις, οι νοοτροπίες των ανθρώπων της εποχής της έξαρσης ή της ύφεσης της πανώλης.

Ακολουθεί ένα μικρό απόσπασμα από την πλούσια και επίκαιρη αυτή έκδοση:

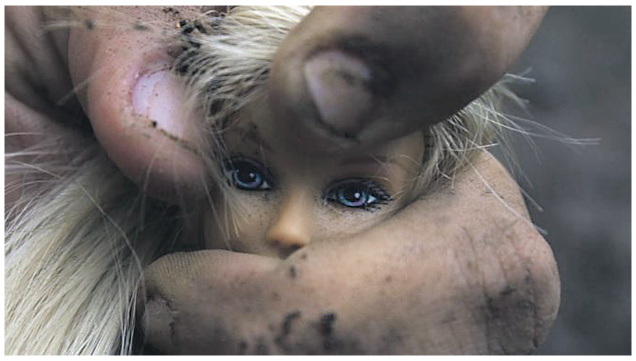
*«Έτσι, κατά την **Τρίτη πανδημία** της, η **πανώλη** προξένησε στις Ινδίες μόνο, περισσότερους από 12 εκατομμύρια θανάτους για το χρονικό διάστημα 1898-1948, για δε την περίοδο 1894-1938 τα θύματά της σε όλο τον κόσμο ξεπέρασαν τα 13 εκατομμύρια. Οι αριθμοί αυτοί θα πρέπει να συγκριθούν με τα μεγέθη της τάξεως των 25 εκατομμυρίων νεκρών, που υποστηρίζεται ότι προξένησε ο Μαύρος Θάνατος στη Δυτική Ευρώπη στο διάστημα 1348-50. Όσο και να δεχθεί κάποιος μεγαλύτερη θνησιμότητα, που οφειλόταν στο εξαιρετικά ευάλωτο των πληθυσμών λόγω της έλλειψης, ενδεχόμενης, αλλά και αμφισβητούμενης εξοικείωσης τους με την πανώλη ή ακόμη και εξ αιτίας της υπερίσχυσης της πνευμονικής μορφής της, η διαφορά στην ένταση είναι εντυπωσιακή. Θα πρέπει να λάβει κανείς υπ' όψη του και την ανισότητα των πληθυσμιακών πυκνοτήτων μεταξύ του ύστερου Μεσαίωνα και του κόσμου του 1940, αλλά και τις διαφορές των τεχνολογικών επιπέδων, κυρίως δε των επικοινωνιακών, για να συνειδητοποιήσει το ακατανόητο των αριθμών των θυμάτων του Μαύρου Θανάτου. Σίγουρα τα πληθυσμιακά και τεχνολογικά δεδομένα των Ινδιών κατά τον 20ο αιώνα ήταν πολύ πιο πρόσφορα για μεγάλες επιδημίες πανώλης απ' ότι ήταν στην Ευρώπη του 14ου αιώνα με τις ασήμαντες, από άποψης μεγέθους πόλεις της».*

Συσπείρωση Αναρχικών

Άνοδος ενδοοικογενειακής βίας την περίοδο της απαγόρευσης των μετακινήσεων

Ο «ιός της αλήθειας», όπως συχνά αναφέρουν οι κινέζοι τον κοροναϊό, έχει βγάλει στην επιφάνεια όχι μόνο τις αδυναμίες του κράτους, των κυβερνήσεων αλλά και κοινωνικές παθογένειες που ίσως να κρύβονται κάτω από τα ωραία χαλιά των σπιτιών. Ο αναγκαστικός περιορισμός μετακινήσεων φέρνει και αναγκαστικούς οικογενειακούς συγχρωτισμούς. Πολλές «δεμένες» και «ευτυχισμένες» οικογένειες, υπό την αναγκαστική πλέον συμβίωση κάτω από την ίδια στέγη και όχι σκορπισμένες στους δρόμους, στις δουλειές και στα καφενεία, εκτυλίσσονται δράματα με θεατρική σκηνή το σπίτι τους. Σε όλο τον κόσμο καταγράφεται άνοδος των περιστατικών ενδοοικογενειακής βίας.

Στη Γαλλία από τις 17 Μαρτίου όπου ισχύει ο περιορισμός μετακινήσεων, η ενδοοικογενειακή βία σημείωσε άνοδο 30%, ενώ μόνο στο Παρίσι το ποσοστό αυξήθηκε στο 36%. Η Γαλλία κατέχει ένα από τα υψηλότερα ποσοστά ενδοοικογενειακής βίας στην Ευρώπη. Κάθε χρόνο, περίπου 219.000 γυναίκες, ηλικίας 18 έως 75 ετών, αντιμετωπίζουν σωματική ή σεξουαλική βία από υφιστάμενους ή πρώην συντρόφους τους, αλλά μόνο το 20% από αυτές το αναφέρουν. Τα στοιχεία, τα οποία υποστηρίζει ακόμα και το υπουργείο εσωτερικών την Γαλλίας, δείχνουν ότι μία γυναίκα σκοτώνεται από συνεργάτη ή πρώην σύντροφο της κάθε τρεις ημέρες.

Η εξουσία, σαν γάγγραινα διαπερνά το ατομικό και το συλλογικό σώμα, ανατροφοδοτώντας και διαχέοντας το δηλητήριό της εκατέρωθεν. Η κάλυψη σε τέτοιου είδους φαινόμενα που μπορεί να διαδραματίζονται δίπλα μας και το γνωρίζουμε, μας κάνει συνένοχους του κάθε νοικοκυραίου και οικογενειάρχη εξουσιαστή, που θέλει να επιβληθεί σε αυτόν που θεωρεί αδύναμο, την γυναίκα του ή το παιδί του. Ας έχουμε τα μάτια μας και τα αυτιά μας ανοιχτά, έτοιμοι να βοηθήσουμε σε κάτι που δεν είναι «οικογενειακή υπόθεση», αλλά υπόθεση όλων μας.

Λεφτά υπάρχουν, για τα κόμματα

Εν μέσω επιδημίας, απαγορεύσεων και καταστολής και ενώ μάταια ψάχνουν να μαζέψουν τα ασυμμάζευτα, μετά από το φαγοπότι και την μεθοδευμένη διάλυση δεκαετιών στον τομέα της δημόσιας υγείας, εν μέσω «δραματικών» εκκλήσεων του υπουργείου υγείας για εθελοντές στην αντιμετώπιση των αναγκών που προκύπτουν στα δημόσια νοσοκομεία, έρχεται και η είδηση της κρατικής επιχορήγησης ύψους 13,5 εκατομμυρίων ευρώ, για 9 κόμματα. Τα 11.250.000 ευρώ αφορούν την τακτική κρατική χρηματοδότηση ενώ τα 2.250.000 είναι για ερευνητικούς και επιμορφωτικούς σκοπούς (έρευνα για το πώς θα διατηρήσουν κομμάτι της εξουσίας τους και την τάξη στο κοινωνικό σύνολο, άρα και συνέχισης της επιδότησης;).

Όποιος δεν μπορεί να δει την αντίθεση της παραπάνω είδησης σε σχέση με την περίοδο που διανύουμε, δυστυχώς ονειροβατεί. Όποιος δει μείωση στον μισθό του 50% και στα αγαθά που χρειάζεται για να επιβιώσει

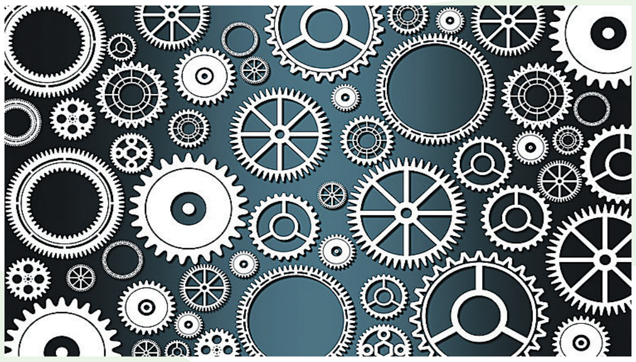

–χωρίς να υπάρχει μείωση στο βουλευτικό μισθό– και συνεχίζει να στηρίζει όλους τους κομματικούς κηφήνες, τότε ας πάει να ζητήσει από αυτούς το υπόλοιπο χαμένο 50%. Άραγε πόσες ΜΕΘ φτιάχνονται με τα παραπάνω λεφτά; Πόσοι αναπνευστήρες αγοράζονται; Λαϊκισμός; Πολλές φορές αυτές οι διαπιστώσεις ονομάζονται τεχνηέντως «λαϊκισμός», ώστε να προσπεραστούν ως μη γενόμενες.

Για άλλη μια φορά, η κατάσταση έχει ως εξής: Φάτε Σκατά, Κερνάει το Κράτος.

Όλα τα κόμματα στήριξαν την απαγόρευση κυκλοφορίας, τιμώντας την θέση που τους αναλογεί στην κρατική εξουσία

Ψάχναμε με αγωνία να βρούμε μια κομματική ανακοίνωση που να ασκούσε την ελάχιστη κριτική στην απαγόρευση κυκλοφορίας που επέβαλε η κυβέρνηση. Μάταια όμως. Μα πώς να βρίσκαμε αυτή την ελάχιστη κριτική, όταν τελικά η απόφαση για την απαγόρευση κυκλοφορίας ήρθε ουσιαστικά με διακομματική σύμπνοια; Η παραπάνω απόφαση, λοιπόν, εξαγγέλθηκε αφού ενημερώθηκαν όλα τα κόμματα της βουλής και ακολούθησαν ανακοι-

νώσεις τους με τις οποίες στήριξαν την απαγόρευση. Τα κόμματα δεν έκαναν κάτι διαφορετικό από τον ρόλο που έχουν για την εφαρμογή της κρατικής εξουσίας, να διατηρούν τα πράγματα ήσυχα και στάσιμα όταν πρέπει, και φαινομενικά να «ταράζουν τα νερά» και να τα κρατούν υπό «ελεγχόμενη ταραχή» όταν χρειάζεται. Ο Τσίπρας δεν αναφέρθηκε καθόλου στην απόφαση της απαγόρευσης, αλλά μίλησε για ανάγκη στήριξης του ΕΣΥ, ξεχνώντας βεβαίως ότι ήταν για 5 χρόνια στην εξουσία. Το ίδιο και ο Κουτσούμπας, που δεν αναφέρθηκε καθόλου στην απαγόρευση, αλλά ψέλλισε κάποια λόγια για την μετακύλιση της κρατικής ευθύνης στους πολίτες. Οι υπόλοιποι (Γεννηματά, Βελόπουλος και Γιάνης-με ένα ν τρομάρα του!) μίλησαν ανοιχτά και στήριξαν.

Όλοι ενωμένοι, λοιπόν, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, έμμεσα ή άμεσα θα στηρίξουν και τα μελλοντικά μέτρα που θα παρθούν για την νέα οικονομική κρίση, θα στηρίξουν τα νέα μνημόνια και την καταστολή που θα συνεχίσει να βιώνει ο κόσμος. Θα συνεισφέρουν, ο καθένας απ' το μετερίζι του, στην διαιώνιση της μιζέριας, της ματαιότητας και της δυστυχίας στους ανθρώπους αυτού του τόπου.

Χρονικά από την κατάσταση έκτακτης ανάγκης

(κείμενο από εφημερίδα τοίχου που τοιχοκολλάται στις πόλεις της Ιταλίας)

Οι ιοί δεν προέρχονται από άλλον πλανήτη

Οι ασθένειες αντικατοπτρίζουν πάντα τον τρόπο ζωής της κοινωνίας (παραγωγής, διατροφής, μετακίνησης κ.λπ.). Ένα φάρμακο που δεν ξεκινά από αυτό το γεγονός - το οποίο σήμερα προϋποθέτει μια ξεκάθαρη αμφισβήτηση της βιομηχανικής κοινωνίας - μπορεί μόνο να μετριάσει τις επιπτώσεις των ασθενειών, χωρίς να θεραπεύσει τις αιτίες τους. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός, ότι το πρώτο ξέσπασμα του κορωναϊού, αναπτύχθηκε σε μια περιοχή της Κίνας με μεγάλη αστική συγκέντρωση και βαριά βιομηχανική ρύπανση. Δεν είναι τυχαίο, ότι οι πρώτες εστίες στην Ιταλία αναπτύχθηκαν στις πιο βιομηχανοποιημένες και μολυσμένες περιοχές. Εάν οι βλαβερές συνέπειες και οι περιβαλλοντικές αναταραχές που προκαλούν δεν καταργηθούν, οι καταστάσεις έκτακτης ανάγκης για την υγεία θα επιμηκυνθούν.

Υγεία

Πολλοί εργαζόμενοι στον τομέα της υγείας κατασκευάζουν προστατευτικές στολές με σακούλες σκουπιδιών και χρησιμοποιούν ευτελή υλικά για να κατασκευάσουν μάσκες. Οι οικονομικοί πόροι που προορίζονται για την υγεία είναι περιορισμένοι. Πώς συνέβησαν όλα αυτά; Αυτά τα πράγματα δεν λέγονται στις καθημερινές ειδήσεις του φόβου, έτσι ώστε να μην αναφερθεί η κρατική ευθύνη. Από το 1978, μεταξύ των αριστερών και των δεξιών κυβερνήσεων, η υγειονομική περίθαλψη έχει υποστεί τις συνδυασμένες επιπτώσεις των περικοπών και των ιδιωτικοποιήσεων. Ο προοδευτικός μετασχηματισμός της υγειονομικής περίθαλψης σε εταιρεία, έχει μειώσει τις μη κερδοφόρες δομές, το προσωπικό, τα τμήματα και τις θεραπείες, ιδίως με την περικοπή όλων όσων σχετίζονται με την προληπτική ιατρική. Για το λόγο αυτό, τα νοσοκομειακά κρεβάτια έχουν μειωθεί κατά το ήμισυ και τα κρεβάτια έκτακτης ανάγκης έχουν μειωθεί σε λιγότερο από το μισό.

Για να σταματήσει ο ιός σημαίνει ότι πρέπει όλοι να απελευθερωθούν

Από το Σάββατο 7 Μαρτίου και για ολόκληρη την επόμενη εβδομάδα, εξεγέρθηκαν οι φυλακισμένοι από περίπου σαράντα φυλακές όλης της Ιταλίας. Σε τουλάχιστον τριάντα από αυτές έγιναν πολύ σοβαρές ταραχές. Πάνω από έξι χιλιάδες κρατούμενοι συμμετείχαν στις ταραχές, όπου πολλά τμήματα των φυλακών, καταστράφηκαν και πυρπολήθηκαν. Σημειώθηκαν εμπρησμοί οχημάτων των φυλακών, οι φυλακισμένοι διαμαρτύρονταν στις στέγες, υπήρξαν μαζικές αποδράσεις, με ομήρους σωφρονιστικούς υπαλλήλους, ενώ η φυλακή της Modena έκλεισε εξ αιτίας των εκτεταμένων ζημιών. Το κράτος έδειξε την ισχύ του με την άμεση αποστολή των ειδικών δυνάμεων στα τμήματα των φυλακών. Οι φύλακες υπερασπίστηκαν την φυλακή με όπλα στα χέρια, ενώ στην Απουλία ο στρατός αναπτύχθηκε για να εμποδίσει τους φυλακισμένους που διέφευγαν. Σύμφωνα με τους συγγενείς των φυλακισμέ-

νων στη φυλακή Μόντενα, ακούστηκαν πολλοί πυροβολισμοί. Μετά τα γεγονότα υπήρξαν ξυλοδαρμοί και μαζικές μεταγωγές. Ο απολογισμός είναι πολύ βαρύς: 15 νεκροί κρατούμενοι. Οι δολοφονίες αυτές συγκαλύφτηκαν, με αιτιολογία την χρήση ναρκωτικών.

Η σπίθα που πυροδότησε την εξέγερση είναι η αναστολή των επισκέψεων, που ως μέτρο περιορισμού της εξάπλωσης του κορωναϊού είναι γελοίο (οι συγγενείς θα μπορούσαν ενδεχομένως να μολυνθούν... οι φρουροί δεν

θα μπορούσαν;). Οι φυλακισμένοι είναι σαν ποντίκια παγιδευμένα, μπροστά στον κίνδυνο μιας επιδημίας (έχουν ήδη συμβεί περιπτώσεις μόλυνσης στη Μπρέσια, στο Μιλάνο, στη Βογκέρα, στην Πάβια, στο Λέτσε, στη Μοντένα και στη Μπολώνια) και οι συνθήκες διαβίωσης είναι απάνθρωπες: στοιβαγμένοι άνθρωποι, βία από φύλακες, αδυναμία πρόσβασης των φυλακισμένων σε εναλλακτικά μέτρα κράτησης. Αμνηστία και χάρη: οι απαιτήσεις των κρατουμένων δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα μέτρο δημόσιας υγείας αυτή τη στιγμή ώστε να περιοριστούν οι απώλειες που προκλήθηκαν από τη διάδοση της λοίμωξης σε υπερπλήρη περιβάλλοντα (έως και 8 κρατούμενους ανά κελλί). Ενώ στο Ιράν απελευθερώθηκαν 70.000 αιχμάλωτοι με ποινές κάτω των πέντε ετών, ώστε να εμποδιστεί η μετάδοση του ιού, στην Ιταλία μετά από διαμαρτυρίες, ταραχές και πραγματική σφαγή εκ μέρους του κράτους, δόθηκε η δυνατότητα για κατ' οίκον περιορισμό σε όσους υπέπεσαν σε ποινές έξι μηνών, και κατ' οίκον περιορισμό στο σπίτι με ηλεκτρονικό βραχιόλι για όσους έχουν ποινές κάτω των δεκαοκτώ μηνών.

Στην πραγματικότητα, η κατάσταση επιδεινώνεται παρά βελτιώνεται (ο ισχύων νόμος προβλέπει ήδη κατ' οίκον περιορισμό μετά από έγκριση από τον δικαστή επιτήρησης για όσους έχουν ποινές κάτω των τριών ετών και χωρίς ηλεκτρονικό βραχιόλι). Για να μην αναφέρουμε ότι το 34,5% των κρατουμένων στην Ιταλία περιμένουν δίκη και δεν έχουν καθόλου ποινή. Ωστόσο, αυτά τα αδύνατα μέτρα δεν θα είχαν επιτευχθεί χωρίς μια αποφασιστική και θαρραλέα δοκιμασία της δύναμης των κρατουμένων, γνωρίζοντας ότι η πραγματικότητα δεν τους αφήνει καμμία διαφυγή: είτε φυλάκιση και θάνατο είτε εξέγερση και ζωή.

Γενική απεργία!

Παρ' όλο που **διακηρύσσεται** σε θεσμικό επίπεδο ότι όλες οι μη ουσιώδεις δραστηριότητες πρέπει να σταματήσουν, πολλά εργοστάσια παραμένουν ανοιχτά: ακόμη και εκείνα με πολύ υψηλές συγκεντρώσεις εργαζομένων, που βρίσκονται σε στενή επαφή τόσο κατά τη διάρκεια της παραγωγής όσο και κατά τη διάρκεια του κυλικείου. (Εν τω μεταξύ, η αστυνομία στήνει μπλόκα σε ποδηλατικές διαδρομές, πάρκα και δάση και οι εταιρείες κινητής τηλεφωνίας κάνουν μαζικούς καταλόγους για να παρακολουθούν μεμονωμένα ταξίδια). Ακόμα και στο Τρεντίνο, όπως και στην υπόλοιπη Ιταλία, καταγράφηκαν απεργίες σε διάφορα εργοστάσια (Dana, Pama, Fly, Siemens44, Mariani, Sapes, Tecnoclima, Ebara...), στα οποία προστίθενται πολλοί εργαζόμενοι που αποφάσισαν να παραμείνουν στο σπίτι ακόμη και όταν δεν υπήρχε απεργία. Δεν είναι απλώς μια κατανοητή αντίδραση φόβου στον ιό, αλλά μια συμβολή στην υγεία όλων. Οι απεργίες αυτές πρέπει να υποστηριχθούν και να επεκταθούν σε όλες τις παραγωγές που δεν είναι απολύτως απαραίτητες. Όσο η υγεία δεν είναι συμβατή με το κέρδος, τόσο χειρότερο για το κέρδος.

Όλοι στο ίδιο σκάφος;

Βλέπουμε τις τελευταίες ημέρες μια τεράστια έγχυση ενοποιημένων δικτύων εθνικιστικής ρητορικής: «Όλοι μαζί ενάντια στον κοινό εχθρό». Σε αυτή την τρίχρωμη ιστορία (σημαία Ιταλικού κράτους) οι υλικές συνθήκες της ζωής που δεν είναι καθόλου ίδιες για όλους, εξαφανίζονται ως δια μαγείας (για να μείνω στο σπίτι, πρέπει να έχω σπίτι και να μπορώ να το συντηρήσω...). Αλλά ας δούμε και κάτι ακόμα. Εάν είναι αδύνατο να κάνετε ακριβείς προβλέψεις για τα επακόλουθα, ένα πράγμα είναι σίγουρο. Οι οικονομικές επιπτώσεις αυτής της «κρίσης της υγείας» θα έχουν ένα πολύ διαφοροποιημένο βάρος στην κοινωνία. Για εκατομμύρια ανθρώπους, θα προκύψει το πρακτικό πρόβλημα της ανάγκης να ζήσουν. Τα ίδια δάνεια από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα δεν θα είναι καθόλου ελεύθερα, αλλά θα επιβάλουν νέα μέτρα λιτότητας που θα επηρεάσουν ιδιαίτερα τους φτωχότερους. Το σκάφος θα ωθηθεί από εκείνους που είναι ήδη μισοί κάτω από το νερό. Ας θυμηθούμε τα παραπάνω όταν ο ύμνος του Μαμέλι (εθνικός ιταλικός ύμνος) θα σβήνει.

Αρχική πηγή στα ιταλικά: https://ilrovescio.info/2020/03/23/cronache-dallo-stato-demergenza-numero1/

Αγγλικά: https://enoughisenough14.org/2020/03/24/chronicles-from-the-state-of-emergency-no-1-wall-paper-from-trentino/

Η αιώνια μεσημεριανή βαρεμάρα

Η ιστορία διαδραματίζεται κάπου στις δεκαετίες του '80 και του '90 και εκτυλίσσεται με άλλους όρους μέχρι και σήμερα.

Μεσημέρι, οι μεγάλοι ξεκουράζονται και τα παιδιά πρέπει να κάνουν ησυχία. Η τηλεόραση, αν υπάρχει, πρέπει να παίζει χαμηλόφωνα, όπως και οι συζητήσεις. Ότι και να κάνεις πρέπει να είναι ελάχιστο και συγχρόνως τόσο μεγάλο, ώστε να καλυφτεί αυτή η τεράστια βαρεμάρα του μεσημεριού. Το μυαλό σου πρέπει να δουλέψει, πρέπει να πάρει στροφές δημιουργίας, αλλιώς νιώθεις ότι αυτό το μεσημέρι θα σε καταπιεί. Κάπου εκεί γεννιέται η δημιουργία, δημιουργείς με ελάχιστο υλικό και κατασκευάζεις κόσμους, παιχνίδια και ιστορίες. Αντικρίζεις τον εαυτό σου και όλους αυτούς που σε περιτριγυρίζουν, έχεις χρόνο να σκεφτείς και να δημιουργήσεις, ώστε όταν βγεις ξανά το απόγευμα να είσαι ένα βήμα πιο δυνατός και όχι κουρασμένος και αδύναμος λόγω βαρεμάρας. Να εξηγήσεις στους φίλους σου το νέο παιχνίδι που σκέφτηκες, την νέα κατασκευή που έκανες και όλα αυτά να τα δοκιμάσετε όλοι μαζί και να τα πάτε ένα βήμα παραπέρα, εάν πάνε. Να βρεις τρόπους να αποδράσεις απ' την επιβαλλομένη ησυχία, να σε κινητοποιήσει η βαρεμάρα ώστε να βρεις τρόπους να φύγεις απ' την σιγουριά της. Σαν μια μητέρα κοτσυφίνα που εκπαιδεύει τα κοτσυφόπουλα να φύγουν απ' αυτήν.

Η αιώνια μεσημεριανή βαρεμάρα, λοιπόν, η τόσο παρεξηγημένη απ' όλους μας. Η φοβερή βαρεμάρα με την οποία κανείς μας δεν θέλει να έρθει αντιμέτωπος και προτιμά την κίνηση πάνω στην κίνηση, για να την αποφύγει και τελικά να κρυφτεί από τον ίδιο του τον εαυτό. Βλέπεις η βαρεμάρα είναι γυμνή, αφτιασίδωτη, ακίνητη και έτσι ακριβώς είναι οι άνθρωποι όταν την συναντούν, γι αυτό και την αποφεύγουν. Έχουν μάθει στα ρούχα, στον καλλωπισμό και στην κίνηση, ώστε να κρύβονται απ' τον εαυτό τους και τελικά ποτέ να μην καταλάβουν τους άλλους. Γιατί δεν γίνεται να μην ανέχεσαι τον εαυτό σου και να καταλαβαίνεις τους άλλους, να μην είσαι εκεί για εσένα και να είσαι για τους άλλους. Όταν χρειάζεται να διεκπεραιώσεις τόσα και τόσα άλλα πράγματα, δεν χρειάζεται να πέσεις πάνω στον εαυτό σου, δεν χρειάζεται να τον αναγνωρίσεις και να τον αντιμετωπίσεις, γιατί αυτός είναι σε ένα σημείο και εσύ σε ένα άλλο και ας νομίζεις ότι εσύ και αυτός είστε ένα. Μπορεί να σκέφτεσαι ότι θα ήταν καλύτερο να τρέχεις όλη μέρα, παρά αυτό το μαρτύριο της αναγνώρισης και αντιμετώπισης του εαυτού σου.

Έτσι, λοιπόν, η μεγάλη μας μαμά, η μητέρα μας φύση, μας έβαλε να κάνουμε παύση, να κάνουμε ησυχία σ' ένα πολύ μεγάλο μεσημέρι. Γιατί η ίδια θέλει να ξεκουραστεί απ' τον χαμό που κάνουμε. Και έτσι εμείς θα έρθουμε αντιμέτωποι με την βαρεμάρα μας και αυτή θα μας βοηθήσει να ησυχάσουμε και να ανοίξουμε καλά τα μάτια μας. Να βάλουμε το μυαλό μας να δουλέψει, να γνωριστούμε καλύτερα, με τον εαυτό μας και τους γύρω μας. Άλλοι θα αντέξουν αυτήν την δοκιμασία και άλλοι όχι. Να δούμε τί αξίζει και τί όχι. Τί είναι δικό μας και τί όχι. Να εντοπίσουμε πού σπαταλάμε την ενέργειά μας και δίνουμε δύναμη σ' ανθρώπους και καταστάσεις που δεν θα έπρεπε. Να βγούμε έπειτα έξω και να μην είμαστε ίδιοι, ούτε κουρασμένοι, ούτε αδύναμοι. Να δούμε τον εαυτό μας γυμνό και να τον ποθήσουμε ως έχει. Να είμαστε έτοιμοι για τα καινούργια παιχνίδια του απογεύματος και ας γρατζουνιστούν τα γόνατά μας και ας κλάψουμε. Ας τα ζήσουμε όλα όπως πραγματικά είναι, χωρίς βαρίδια και μάσκες, μέχρι να δύσει ο ήλιος και από πίσω του ακουστεί το όνομά μας, με κρατημένο το τελευταίο φωνήεν.

Αναβάλλεται το Πάσχα... Τί θα γίνει με την ... νηστεία της Σαρακοστής;

Το Βατικανό ανακοίνωσε ότι μεταθέτει τις λειτουργίες της Μεγάλης Εβδομάδας για τα μέσα Σεπτεμβρίου λόγω της επιδημίας του κορωναϊού. Ενδέχεται Πάσχα με καύσωνα για τους ρωμαιοκαθολικούς, λοιπόν. Εάν κάτι τέτοιο ισχύσει και στην ελλαδική ορθόδοξη εκκλησία σίγουρα θα προκαλέσει μπλέξιμο σε χιλιάδες πιστούς. Σύμφωνα με αποκλειστικές πληροφορίες, η Ιερά Σύνοδος προσανατολίζεται να εκδώσει ανακοίνωση, με την οποία θα προτρέπει τους πιστούς, να συνεχίσουν την νηστεία της Σαρακοστής και ότι αυτή θα ισχύσει αναδρομικά σε περίπτωση μετακίνησης του Πάσχα για μετά το καλοκαίρι. Η Ιερά σύνοδος ευελπιστεί ότι με αυτή την κίνηση θα σταματήσει τα περιστατικά διακοπής της νηστείας λόγω αναβολής του Πάσχα!

Έχουν και αυτοί τα προβλήματά τους...

Το διήγημα αυτό γράφτηκε το 2014, όταν όλοι οι σημερινοί κανονισμοί και απαγορεύσεις, που ζούμε αυτή τη στιγμή, φαίνονταν πολύ μακρινοί και αποδίδονταν σε ταινίες επιστημονικής φαντασίας. Σήμερα βλέπουμε πώς το παράλογο μεταλλάσσεται εξ ίσου σε νόμο και μάλιστα με την επίφαση του ηθικά σωστού.

Όσοι μιλούν για ηθικά σωστό σκόπιμα αποκρύπτουν ότι υπάρχουν πολλές περισσότερες και ουσιαστικότερες λύσεις από τα τωρινά μέτρα για την αντιμετώπιση μιας πανδημίας. Πανδημίες, όπως η Πανούκλα στον Μεσαίωνα, έχει ξαναζήσει η ανθρωπότητα. Όχι όμως τέτοιας «ποιότητας» μέτρα. Αυτό που λέμε «Δημόσια Υγεία» νοσεί εδώ και δεκαετίες και το γνωρίζουμε καλά. Δεν νοσεί μονάχα επειδή δεν λειτουργούν οι κοινόχρηστες δομές της, αλλά επειδή τα Νοσοκομεία λέγονται εδώ και καιρό «Μονάδες Υγείας» και διοικούνται ως οικονομικές εταιρείες, υπολογίζοντας πρωτίστως το κόστος και το κέρδος. Οι «Μονάδες Υγείας» αυτές διοικούνται από manager.

Επί πλέον, η κοινή, ανθρώπινη αλληλοβοήθεια (σκόπιμα δεν χρησιμοποιείται η τόσο χιλιοειπωμένη και βρωμισμένη λέξη αλληλεγγύη), αυτή που όλοι μέσα μας διαθέτουμε από τη φύση μας λίγο ως πολύ, πλέον έχει τόσο σμικρυνθεί, που μας φαίνεται αυτή τη στιγμή αδιανόητη. Αναρωτιόμαστε για ποιον λόγο δεν είναι μια άλλη διαφορετικής ποιότητας λύση να συγκροτηθούν ομάδες υγειών, που με τη θέλησή τους (σκόπιμα δεν χρησιμοποιείται ο τόσο πλέον εξευτελισμένος όρος εθελοντικά) θα βοηθούν γιατρούς στην φροντίδα ανθρώπων με ευαίσθητη και εύθραυστη υγεία (βαρεθήκαμε τον όρο ευπαθείς ομάδες, που μοιάζει πλέον τόσο απρόσωπο). Οι μη εύθραυστοι αυτή τη στιγμή θα μπορούσαν να βοηθήσουν, ώστε να μην πεθαίνουν μόνοι και αβοήθητοι σε απρόσωπες «Μονάδες υγείας» άνθρωποι που χρειάζονται ανθρώπινη μεταχείριση.

Ακόμη και οι υγιείς θα μπορούσαν να νοσήσουν, αλλά δεν θα πέθαιναν. Θα ανέπτυσσαν εγκαίρως αντισώματα. Στο μεταξύ, θα ασκούνταν τα συλλογικά μας αντανακλαστικά απέναντι σε ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα. Δεν θα σταματούσαν να εργάζονται όσοι είναι απαραίτητοι για το κοινό καλό αλλά θα συνέχιζαν να εργάζονται, φτιάχνοντας όσα χρειάζονται όλοι, για να τραφούν και να προστατευθούν, αντί να καθόμαστε όλοι παραλυμένοι και μαλθακοί στα σπίτια μας.

Το περισσότεροι ή λιγότεροι νεκροί δεν είναι τρόπος αντιμετώπισης ενός προβλήματος, όπως αυτό. Δεν είμαστε ποσότητες ούτε οι γονείς και οι παππούδες μας είναι. Δεν θέλουμε να είμαστε αριθμοί. Είμαστε όλοι προσωπικές ιστορίες, που με πολύ κόπο φτάσαμε ως εδώ. Νοσούμε ως ανθρωπότητα και αυτό ήρθε να μας θυμίσει ο ιός. Αύριο θα επιστρέψει ο ίδιος ή ένας άλλος ιός, χειρότερος ή πιο μεταλλαγμένος. Δεν είναι λύση να μένουμε απαθείς.

Το κείμενο αυτό αφιερώνεται στον εμπνευστή, τότε που η ιστορία αυτή έμοιαζε με ένα αστείο…

Ο Κανόνας

Όταν καθιερώθηκε ο κανόνας, στην αρχή έμοιαζε να μην έχει καμιά σημασία. Ήταν αστείος σχεδόν. Δεν έδωσε κανείς προσοχή, αν και ακουγόταν παράξενος. Συνήθως ένας κανόνας εξυπηρετεί έναν σκοπό, μοιάζει χρήσιμος, ενώ αυτός φαινόταν τελείως άχρηστος. Βέβαια, αρχικά, δεν ήταν ένας νόμος, αλλά ένας άτυπος κανόνας, μια άτυπη συμφωνία, από εκείνες που κάνει η πλειοψηφία σιωπηλά. Κάπως έτσι καταλήγει κάποτε σε νόμο.

Η οδηγία ήταν σαφής: Μια μαζική επιλογή να μην κρατάει κανείς ομπρέλα, όταν έβρεχε.

Η αλλαγή έγινε ανεπαίσθητα, μέσα από μια άτυπη μόδα, που καθιέρωσε σταδιακά τις ομπρέλες ως παράξενο είδος, κάτι μάλλον αστείο και άβολο. Όσοι τις κρατούσαν ακόμη, συνήθως οι μεγαλύτεροι σε ηλικία, έμοιαζαν αστείοι, λόγω της νέας συνήθειας. Κανείς, βέβαια, δε σου απαγόρευε να φέρεις την ομπρέλα σου. Ωστόσο, θα έπρεπε να θεωρείς δεδομένη την απαξίωση και την κοροϊδία των γύρω σου και τελικά τον κοινωνικό αποκλεισμό. Εκ πρώτης όψεως αυτό δεν ήταν φανερό. Δηλαδή, δεν ήταν επίσημη αιτία η ομπρέλα σου, που οι φίλοι και οι συνάδελφοί σου σ' έκαναν πέρα. Όμως, αυτός ήταν κατά βάθος ο λόγος.

Όπως ήταν αναμενόμενο, δεν άργησαν να εμφανιστούν και τα κινήματα υπέρ της διαφορετικότητας, που διαδήλωναν το δικαίωμα να φέρει κανείς την ομπρέλα του, χωρίς κοινωνικούς αποκλεισμούς και ρατσιστικές συμπεριφορές. Έτσι, όμως, τα πράγματα έγιναν χειρότερα. Όλες αυτές οι μη κυβερνητικές οργανώσεις θύμιζαν και επανέφεραν διαρκώς το πρόβλημα σε τέτοιο βαθμό, που το έκαναν πιο έντονο. Υπερέβαλλαν, για να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους. Κοινοποιούσαν παντού ότι ο τάδε και η δείνα έχασαν τη δουλειά τους, επειδή είχαν ομπρέλες. Το ανήγαν σε μείζον πολιτικό ζήτημα. Πολλοί δημοσιογράφοι, κάνοντας καριέρα με την κοινωνική ευαισθησία τους, έγραφαν άρθρα επί άρθρων για την αυτοδιάθεση στην χρήση ομπρέλας.

Πολλές παραφυάδες αυτής της κίνησης κατέβηκαν στην πολιτική. Ωστόσο, αυτό είχε και μια άλλη συνέπεια. Η απέναντι πλευρά σκλήρυνε τη στάση της· ζητούσε να καταργηθούν και να απαγορευτούν δια νόμου οι ομπρέλες. Εμφανίστηκαν πολιτικές ομάδες, που πρότειναν να κατασχεθούν όσες υπάρχουν και να καταστεί παράνομη η κατοχή τους. Δέχονταν να μπουν οι ομπρέλες στα μουσεία, μόνο και μόνο για να θυμούνται οι παλιότεροι και να μαθαίνουν οι νεότεροι, ώστε στο μέλλον να μην εμφανιστούν ξανά.

Η δεύτερη εκδοχή, επειδή διέθετε περισσότερη δύναμη και κύρος και μεγαλύτερο πολιτικό παρελθόν, πέτυχε τον σκοπό της. Το αποτέλεσμα, όμως, του νόμου αυτού δεν ήταν το αναμενόμενο. Πολλές εταιρίες που τις κατασκεύαζαν μετέφεραν τα εργοστάσιά τους σε χώρες που επιτρεπόταν η χρήση ομπρέλας. Έπειτα τονώθηκε το παραεμπόριό της. Κάποιοι, πίσω από όλη αυτή την κίνηση, διέκριναν μια παγκόσμια συνωμοσία, που υποκινούνταν από μυστικά κέντρα, επιδιώκοντας μεγάλα κέρδη και την μυστική γνώση που θα τους έδινε απεριόριστη εξουσία.

Η αλήθεια είναι ότι σε περιοχές, που θεωρούνταν σχεδόν όλο τον χρόνο ηλιόλουστες και ένας ιδανικός τόπος διακοπών, άρχισαν να εμφανίζονται έντονες βροχοπτώσεις. Οι επιστήμονες παρατήρησαν ότι η στάθμη του υδάτινου ορίζοντα είχε αρχίσει να ανεβαίνει και άλλοι πλούτισαν από το εμπόριο σωσιβίων και λέμβων ή και σωσίβιων λέμβων ακόμη. Τα ολόσωμα αδιάβροχα καθιερώθηκαν και έπιασε τον κόσμο μια μανία για την απόκτηση του καλύτερου αδιάβροχου. Αναζητούσαν το πιο πρωτότυπο, το πιο εντυπωσιακό, άλλοι το πιο λειτουργικό και ανθεκτικό, το πιο πολυδιάστατο αδιάβροχο και πάει λέγοντας.

Μέσα σε ένα σύντομο σχετικά διάστημα το θέμα πήρε τόσο μεγάλες διαστάσεις, που κάποτε όλοι κουράστηκαν. Οι περισσότεροι σταμάτησαν να ενδιαφέρονται για ομπρέλες και αδιάβροχα. Η ζωή τους, άλλωστε, είχε γίνει πολύ μουντή με τόσες βροχές, για να έχουν διάθεση να ασχοληθούν με την πολυπλοκότητα ενός τέτοιου ζητήματος. Άλλωστε, όλα περνάνε και οι μόδες ακόμη γρηγορότερα.

Έμειναν μόνο μερικοί γραφικοί, που περίμεναν τον Μεσσία, να φέρει τον αιώνιο ήλιο και τον αληθινό και να τους απαλλάξει από τη βασανιστική βροχή. Νέες μόδες σύντομα εμφανίστηκαν· πολλοί φορούσαν τις κάλτσες τους για σκούφους, τα εσώρουχά τους για σκουλαρίκια και άλλες εκκεντρικότητες, που γρήγορα γίνονταν συνήθεια. Οι άγραφοι νόμοι γίνονταν γραπτοί και η ιστορία συνεχιζόταν.

Σ' αυτή την εποχή έζησε και ο Καίτοι. Μα, μέσα σε όλες αυτές τις αλλαγές, η δική του ιστορία ήταν προσωπική, περιείχε το σώμα και το αίμα του, τις σκέψεις και τα λόγια του. Όσα ένιωσε και όσα αισθάνθηκαν οι άλλοι για αυτόν. Δεν τον άγγιξε η πάλη κατά ή υπέρ του αδιάβροχου και της ομπρέλας. Έζησε με τον ήλιο και τη βροχή, ανάμεσα στους ανθρώπους. Μοιράστηκε τη ζωή του με την Καίπερ. Οι στιγμές τους γεμάτες αλληλοσεβασμό, αγάπη για τη ζωή, διάθεση να μοιραστούν, να γευτούν, να απολαύσουν. Δεν σταματούσαν να συζητούν, να μοιράζονται τη σιωπή, να προσπαθούν να συνεννοηθούν, όταν η επικοινωνία κοβόταν. Η ζωή τους ήταν γεμάτη με κραυγές πόνου και ελευθερίας.

Δεν ήταν απ' αυτούς που πρώτοι ακολούθησαν τη μόδα να μην κρατούν ομπρέλα. Ήταν απ' αυτούς που δεν τους πείραζε να τους κοροϊδεύουν. Οι μόδες τούς φαίνονταν χαζές· κι αυτές που επιτρέπουν κι αυτές που απαγορεύουν.

Όταν η ομπρέλα απαγορεύτηκε και βρέθηκε μια ξεχασμένη στο σπίτι τους, συνελήφθησαν για σύσταση μυστικής οργάνωσης για τη διάδοση της ομπρέλας. Μέρες τα δελτία ειδήσεων πρόβαλαν τα πρόσωπά τους. Εν τέλει, η δημόσια ιστορία τους ξεχάστηκε, μα όχι η αληθινή ζωή τους. Όταν τελικά αποφυλακίστηκαν σε έναν μουντό κόσμο, αποφάσισαν να αποσυρθούν σε μια απομονωμένη από ανθρώπους περιοχή. Κατά έναν παράδοξο τρόπο, εκεί οι βροχές εναλλάσσονταν με τον ήλιο κανονικά. Κατά μια παράξενη συνθήκη, σταδιακά άρχισαν να καταφθάνουν κι άλλοι εκεί και να μαθαίνουν πάλι να ζουν στο φως. Η ασθένεια της ομπρέλας, αλλά κυρίως η αρρώστια των παράλογων νόμων δεν τους άγγιζαν. Τα παιδιά τους και τα παιδιά των παιδιών τους δεν είχαν ακούσει τίποτε για αυτή την αστεία ιστορία.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση